

யிருக்கிறான். சுந்தர் "என்னைக் காப்
 கையார் மொத பாற்று" என்ற இந்தச் சத்தம் பயம்படை
 தேரதியடி. க்த சாஷசன் ஒருவனான் இடப்பட்டி
 ருக்கவேண்டும். ஏழைப்பெண்போல நீர்
 கடத்தல் கூடாது. துயரத்தை விட்டுவிடும்; சிறிதும்
 கலங்கவேண்டாம். இம்முவுலகத்திலும் இராமரைப்
 போர்முகத்தில் வெல்லத்தகுந்தவர் ஒருவரும் இல்லை;
 இவர்ப் புறக்கப்போகிறதாயில்லை. இத்திரிமேலே கூடிய
 தேவர்களாலும் இராம் அபராமாபடைவதில்லை" என்
 தேன். இப்படி நான் சொல்லவும் சீதை புத்திமயங்கிக்
 கண்ணீர் விடறக்கொண்டு என்னைகோக்கி "நீ உன்
 தமையனார் இரந்துபோக என்னை அடையலாம் என்ற
 வெட்ட எண்ணம் கொண்டிருக்கிறாய். அவர் தன்னைக்
 காப்ப பெரும் கட்சாவிடவும் நீ அவரிடம் போகா
 மையால் நீ பரதிமேலே சங்கடம் பண்ணிக்கொண்டு
 இராமரைத் தொடர்ந்துவந்திருக்கிறாய்.
 சீதை கையார் மொத பாற்று என்ற சத்தம் பூண்ட சத்தாகு. எனக்
 காக இராமரைப் பின்பெருடர்ந்து அவ
 ருடைய குறைகளைத் தெரிந்துகொள்ளு
 கிறாய். ஆகையாற்றான் நீ அவருக்கு உதவிசெய்யப்போ
 கின்றாயில்லை" என்று இக்கொடிய மொழிகளைச் சொன்
 னான். இவ்வாறு சீதை சொல்ல உண்டகாபத்தால் கண்கள்
 விவந்து உதிகள் புறக்க சிரமத்தை விட்டு ஒடிவந்
 தேன்" என்றார். இவ்வாறு உத்தமணர் சொல்ல, இர
 மர் அதிக அடங்காதல் அறிமயங்கி அவரைப்பார்த்து
 "தம்பி, நீ அவன் கிட்டிட்டு வந்தது குற்றம். அச்கா
 ளால் என்னை வெல்லமுடியாது என்பதை நன்றாக அறிந்
 திருந்தும் சீதை உபமாகச் சொன்னதைக்கேட்டு நீ ஆச்
 சிரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு வந்தாய். கோபத்தினால்
 அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அவனைத் தனியாக விட்டு
 வந்ததைப்பற்றி உன்னிடத்தில் எனக்குத் திருப்தி இல்லை.

சேதமின் சொல்லால் எவப்பட்டுச் சினம்
 இராமர் கெட்டான் கொண்டு காணீட்ட கட்டளைகைக் காப்
 செய்து குற்றமெனக். பற்றாது எவ்வகையானும் குற்றம்,
 மான் உருவங்கொண்டு என்னை ஆச்சிர்
 மத்திலிருந்து வெகுதூரம் இழுத்துச்சென்ற அரக்
 கன் இப்பொழுது என் அம்பால் அடியுண்டு மாண்டு விடக்
 கிருன். காள் என் வில்லைச் செறிது வளைத்து அதில் அம்
 பைப் பூட்டி அவனை எய்தப்பாபுது அவன் மான் உருவம்
 நீங்கிக் கேழ்ரமணிந்த அரக்கனாவிப் பரிதாபமாகக் கதறி
 னான். என் பாணம் அவன்மேல் கைத்ததும் அவன்
 வெகுதூரம் கேட்கும்படியாக என் குரலேக்கொண்டு அவ்
 வரது சொடிய ஆண்பகதரும் சொற்களைச் சொல்லிக்
 கூப்பிட்டான். அவற்றை நீ கேட்டுச் சேதமாவவிட்டு என்
 னைத் தேடி வந்தாய்” என்று சொன்னார்.

அறுபதாம் சருக்கம்.

இராமர் சேதமடைந்தே திரைக்கபலிதம்

இராமர் ஆச்சிரமத்தை பாக்கிச் செல்லும்போது
 அவருக்கு இடக்கண் சூழத்தது 2 கசல் தடுமாறிற்று;
 தேகம் முழுதும் கெடுங்கிற்று. இவ்வாறு அடிக்கடி உண்
 டாகும் அபசருணங்களைப் பார்த்து அவர் ஸ்ஷமணரை
 கொக்கிச் “சேத கேட்டான்” என்று பன்
 முறை கேட்டார். இராமர் சேதையைப்
 பார்க்கவேண்டுமென்று வெகு வேகமாகச்
 சென்று ஆச்சிரமம் வெறிநக இருக்கக்
 கண்டு மனம் கலங்கினார். அவர் கைகால்களை உதறிக்
 கொண்டு வேகமாய்ப் பர்ணசாஸையை முழுதும் சுற்றிப்
 பார்த்தார். பர்ணசாஸை சேத இன்றிப் பனிக்காலத்தில்
 தாமரைப்பூக்களில்லாத தடாகம்போல அழகற்றிருந்தது.

தமது ஆச்சிரமம் வெறுமையாயும், மாங்கள் அழுதன போன்றும், புஷ்பங்கள் வாடியும், மிருகங்களும் பறவைகளும் வாட்டமுற்றும், அழகு நீங்கியும், வனதேவதைகள் பிளித்தும், மான்னோல்களும் தருப்பைகளும் சிதறுண்டும், முநிலர் வீற்றிருக்கு மாசனங்களை தலைகீழாகத் தள்ளப் பட்டும் எல்லாம் அலங்கோலமாக இருக்கக் கண்டே இராமர் அடிக்கடி “சேதையை யாராவது எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களா? அல்லது அவன் இறந்துவிட்டானா? அல்லது அவளை யாராவது புதிததுவிட்டார்களா? அல்லது

அவன் பயத்து எங்கையாவது ஓங்கித்து
இராமர் சேத
வைக்காணது
புலம்பலு
விட்டானா? அல்லது காட்டுக்குச் சென்
றிருக்கிறானா? அல்லது புஷ்பங்களும்
பழங்களும் பறக்கப் போயிருக்கிறானா?

அல்லது தண்ணீர் கொண்டுவரக் குளத்துக்குப் போனானா? அல்லது ஆற்றுக்குச் சென்றுவிட்டானா” என்று புலம்பினார். பள்ளிடங்களிலும் கன்குகத் தேடிப்பார்த்தும் இராமர் சேதையைக் காணவில்லை. அவர் துக்கத் தால் கயங்கள் சிவந்து செறிபிடித்தவாபோலக் காணப்பட்டார். ஒருமாதத்தி னருவினிருந்து மற்றொரு மாதத்துக் கோடியும் ஒருமலையிலிருந்து மறொரு மலேக்குச் சென்றும் ஒரு கதியிலிருந்து மற்றொரு கதிக்குப்போயும் இராமர் புலம்பிக்கொண்டு துக்கநாசத்தில் மூழ்கினார். “ஓ கடம்பே, கடம்பு வனத்தால் ஓசையுள்ள சேதையை நீ

கண்டதுண்டா? கண்டதுண்டாயின் தனைய
மரங்கள்
வினாவு.
வந்தாய் எனக்குச் சொல்லு. ஓ வில்லு

மரமே, இனத்தனிருக்கெப்பாண மஞ்சள்
பட்டுடுத்தவளும் வில்லுப் பழநதிறகெப்பாண தனங்
களை யுடையவளுமான சேதையை நீ கண்டதுண்டா? சொல்லு. ஓ மருதமரமே, உன்விடம் அவன் அதிக அன்
புள்ளவ ளாயிற்றே! மெல்லிய இயலையுடைய இரானி
உயிருடனிருக்கிறானா? சொல்லு. கருமரமே, கருபத்திற்கு

ஒப்பான அடைமையுடைய சீதையை உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்தக் காட்டுக்கு அரசன்போலத் தனிர் களும், புஷ்பங்களும் நிறைந்து, கொடிகளால் சூடப்பட்டு வண்டுகள் பாட விளங்குகின்றது இந்தத் திணை. இதற்குச் சீதையிருக்குமிடம் அவசியம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஓ அசோகமே, நீ சோகத்தைப்போக்குபவனாயிற்றே? எனது பிராணநாயகியை எனக்குக் காட்டி எனது சோகத்தை நீக்கி உன் துறையைப் பெற மெய்ப்படுத்த. [பின் மரமே, உனக்குக் கருணை உண்டாயின் பனம்பழத்திற் கொப்பான கொங்கைகளை யுடைய என் மனைவியை நீ பார்த்த துண்டா? சொல். ஓ காவன்மரமே, காவற்பழத்துக் கொப்பான பனம்பனப்பான மேனியையுடைய என் மனைவியை நீ கண்டதுண்டாயின் பயமின்றிச் சொல். ஓ கோங்கமே, இன்று அடக்க புஷ்பங்களைப் பூத்து வெகு அழகாக விளங்குகின்றனை; கோங்கமலரில் ஆகைமுள்ள என் மனைவியை உகண்டதுண்டே? சொல்” என்று இவ் விதமாக மா, வேம்பு, ஆச்சா, பலா, மருதொன்றி, தேலம், மாநனை, மல்லிகை, மாதனி, சம்பகம், தரணி முதலிய ஒவ்வொரு மரத்தையும் கிட்டி அனைகளை யெல்லாம் சீதையைப்பற்றி விசாரித்துக்கொண்டு அவ்வரசனியத்தில் பைத்தியம்பிடித்தவர்போல இராமர் அலைந்து திரிந்தார். பின்பு அவர் விலங்கினங்களை விசாரிப்பாராயினார். “ஓ மாணே, மான்போல் விழிவினளாகிய சீதை போன விடம் உனக்குத் தெரியுமா? அவன் மான்களுடன் கூடி விளையாடுகின்றானா? ஓ யானையே, உனது வுதிக்கைபொன்ற அடைமையுடைய ஐரனகி போன இடம் உனக்குத் தெரியுமல்லவோ. அவளை நீ கண்டாயா? சொல். புலியே, பூர்ணசந்திரன்போன்ற முகத்தையுடைய என்னுடைய காதலி மைதியியை நீ கண்டாயாயின் என்னிட மஞ்சர்மல் சொல். தாமரை மலருக் கொப்பான கண்களை யுடைய

சே, காசலீ, நீ ஏன் ஓடுகிறாய்? காண் உன்னைக் கண்டு கொண்டேன். ஏன் மரத்தின் பின்னால் மறைந்து கொண்டு என்னிடம் வார்த்தையாடாது விற்கின்றாய்? பொறு, பொறு, மாதே, என்மேல் உனக்குக் கருணை யில்லை. நான் ஒருபோதும் நீ இவ்வாறு பரிசாசம் பண்ணினதில்லை. இப்போது ஏன் நீ என்னை உபேட்சை செய்கிறாய்? கந்தரீ, நீ எவ்வாறு மறைந்துகொண்டோடினாலும் உனது மஞ்சள் பட்டாடை உன்னைக் காட்டிவிடுகிறது. என்மேல் உனக்கு அன்பு உண்டாயின் நீ ஓடாமல் சில், ஓ இனிய கணகயுடையானே, நீ சீதைவன்று போனாயும், உண்மையாய் நீ கொல்லப்பட்டுவிட்டாய். இல்லையாயின் நுத்தச் சமயத்தில் என்னை நீ உபேட்சை செய்யமாட்டாய், காண் இல்லாத சமயத்தில் வந்து பிசிட வுணர்க்காசிய அரக்கர்கள் அவளுடைய அவயவங்களைக் கிழித்து அவளைப் புசித்துவிட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். அழகிய பற்களும் அழகியபூக்கும் உடையதாய் வெள்ளைக் குண்டலங்க ளணிந்து விளங்கும் பூர்ண சந்திரன் போன்ற அபவ் முகம் அரக்கர்கள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட போது ஒளிமுன்றி வெளுத்துப்போயிருக்கும். அவன் கழுத்துச் சம்பகப்பூவின் நிறமுடையதாய் மாலை யணிந்திருந்தது, அதனை அவன் கதறக்கதற அரக்கர்கள் புசித்திருப்பார்கள். தனிமப்பான்ற பல்வகை வளைகாணிந்த, அழகமைந்த கைகளை அவன் பயத்தால் கவிகெட்டு உதற உதற அரக்கர்கள் புசித்திருப்பார்கள். ஐயோ! அரக்கர்கள் புரிப்பதற்காகவா காண் அவ்வாத் தளியாக விட்டுப்போனேன்? அகேச பத்துமித்திரர்கள் இருக்கும் அகாதைபோல் அவன் அரக்கர்களைப் புசிக்கப்பட்டானே, ஓ பெருங்கைகளுள்ள லக்ஷ்மணா, ஏன் காசலியை எங்கு ளாள் என்று நீ கண்டாயா? காவலி, சீதாய், நீ எங்கே போனாய்” என்று இவ்வாறு புலம்பிக்கொண்டு இராமர் ஒரு காட்டினின்று மற்றொரு காட்டுக்குச் சென்றும், ஒரு

வேளை வேகமாய் ஓடினும், ஒருவேளை விரைவாய் ஈட்டினும், பைத்தியம் கொண்டவர்போல் பலவாறலெத்து ஒரு மிமிஷம் சிந்தவிடத்தில் மற்றொரு சிமிஷம் நிற்காமல் வனங்கன், ஆறுகள், மலைகள், அருவிகள் முதலிய விடங்கனெல்லாம் சென்று தேடி மைதிவியை ஓரீடமுங் காணாமல் பின்னும் அவனை வெகு கஷ்டத்தோடு தேடக் கருதினர்.

அறுபத்தொன்றாம் சருக்கம்.

இராமர் சேதையை நிரூபித்து புலம்பல.

தசாதகுமாரரான இராமர் ஆச்ரமமும் பச்சைகளையும் வெறிதாழிருப்பவதையும், அவ்விடத்துப் போடப் பட்டிருந்த புதனங்கள் இதழா ருடிருப்பதையும் கண்டு காங்குபுக்கமும் ஈரத்திற் சிந்தையை எங்கும் காணாதிக்கையதே தூக்கிட்டுக்கொண்டு புலம்பத் தொடங்கினார்:—

“ஓ லக்ஷ்மணா, சேதை என்னிக? அவன்வாஸிடமிடமிட்டு எங்கே

பெயர்விட்டான்? ஓ சுமித்திரை குமார,

இராமர் என் காதலியை யார் தூக்கிப்போயினார்?

லக்ஷ்மணனா அன்றி யார் புதிதுவிட்டார். ஓ சேதாய்,

வினாவு.

நீ மரங்களில் மறைந்துகொண்டு என்னைப்

பரிசுரம் பண்ணாக் கருதுவாய் போதும்; அக்கத்தி

னால் வருத்தும் என்னை வந்து தேற்றுதல் செய்ய. ஓ

சேதாய், உன்னுடைய அன்புள்ள இந்தச் சிறு மான்கள்

உன்னைக் காணாமல் கண்ணீர் விட்டு விரைங்கொண்டிருக்கின்றன.

ஓ லக்ஷ்மணா, சேதையின்றி காண் பிழைத்திருக்க மாட்டேன்.

சேதை கவரப்பட்டமையால் என்னைப் பெரும்

துக்கம் பற்றிக்கொண்டது. இனிப் பரஸேகத்தில் என்

தந்தை நிச்சயமாக என்னைக்கண்டு 'கான் உன்னை என்

னாக்குத்தத்ததுக சிறைவேற்றியமித்திருக்க, நீ அந்த

முடித்துவைக்காமல் எவ்விதமாக இவ்விடம் வந்தாய்? சீ, இ கெட்டாய்' என்று சொல்வார். உண்மையாக என்னுடைய தந்தையார் என்னுடைய பொறுமை யில்லாத கெட்ட பொய் நடக்கையைக்குறித்து இவ்வாறு கூறு வார். நான் என்னிலே கெட்டு என் ஆசைகள் ஒன்றும் கைகூடாமல் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றேன். மென் னிய இடைமையடிபாலை சீதாய், கொடியவனைப் புகழ் கையிலேவதுபோல நீ என்னைத் தனியாகவிட்டு எங்கு ஐடி விட்டாய்? உன்னை அடையேனாயின் நான் என் பிராணனை விட்டுவிடுவேன்."

இவ்வண்ணம் இராமர் சீதையைக் குறித்துப் பல வாறு புலம்பி எங்குக் தேடிப்பார்த்தும் அவளைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. சீதையின் பொருட்டுத் துக்கத்தில் முழுநிசிச் சேற்றில் ஆழ்ந்த யானைபோல் இராமர் மெனிய டைந்தார். லக்ஷ்மணர் இராமரைப் பார்த்து அவருடைய

லக்ஷ்மணர்
சீதையைத்
தேடுவோம்
எனல்,

கண்மைக்காக "ஐயா, மிக்க பதாக்கிரமம் பொருந்தியவரே, துக்கப்படவேண்டாம். நாமிருவரும் இன்னும் தேடிப்பார்ப்போம். அத்தப் பெரியமலை அநேக குகைகளை உடையது. சீதை காட்டில் உலாவுகிறதில் ஆவல்கொண் டவன்; புஷ்பித்த மரங்களைக்கண்டு களிப்பவன். அவன் இக்காட்டில் எங்கேயாவது சென்றிருக்கலாம்; அல்லது பூக்கள் நிறைந்த தாமரை யோடைக்குப் போயிருக்க லாம். அவள் மீன்களும் நீர் கொச்சிகளும் நிறைந்த ஆற் றண்டை சென்றிருப்பாள். அல்லது கமக்கு அச்சமுண் டாக்கி நாம் எவ்வாறு அவளைத் தேடிப்பிடிப்போ மென் பதைக் காணக் காட்டில் ஒளித்திருப்பாள். ஆகையால், நாம் விரைந்து அவளைத் தேடுவோம். அவள் இக்காட்டில் இருப்பானென்று நீர் எண்ணுவீராகில் நாம் இக்காட்டை ஓரிடமும் விடாமல் தேடுவோம். துக்கப்படவேண்டாம்" என்றுசொன்னார். இவ்விதமாக லக்ஷ்மணர் தன்மயணி

டம் கொண்ட அன்பால் சொல்லவாடல் இராமன் மனத்
தேறித் தம்பியுடன் சேதையைத் தேடத்
தொடங்கினார். வனங்கள், மலைகள், ஆறு
கள், ஓடைகள் முதலிய எல்லாவிடங்களி

லும் தேடியும் அவர்கள் சேதையைக் கண்டுபிடிக்க
வில்லை. அவ்வாறே மலைகளின் உச்சிகள் தாழ்வரைகள்
முதலிய ஒவ்வொருவிடங்களிலும் தேடியும் சேதையைக் காணாமல்
இராமன் லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து “சுயித்திரை புத்
திர, இந்த மலைகளில் எல்லாம் சேதையைக் காணேனே”
என்றார். அது கேட்டு லக்ஷ்மணன் துக்கமடைந்து தனா
டனாரணியமெங்குத் திரிந்த பராக்ரீமமுடைய இராம
னைப்பார்த்து “மகா விஷ்ணு பலிச்சக்கரவர்த்தியைக்
கட்டி இப்பூமியை யடைந்ததுபோல் நாங்கள் நிச்சயமா
கச் சேதையை யடைவீர்கள்” என்று கூறினார். இராமன்
அடக்கமுடியாத துயரத்துடன் தயராப்பார்த்து “லக்ஷ்
மண, நான் இக்கரடமூன் இடங்க ளெல்லாவற்றையும்,

பூத்த தரமனை ஓடைகளையும், அநேக
குளங்களும் அரவிகளும் சிதம்பிய இம்மலை
யையும் தேடினேன். ஓரிடத்திலும் என்
றுமரிநுயமினிய சேதையைக் கண்டிலேன்”

என்றார். இராமன் இவ்வாறு புலம்பிச் சேதையைக் காணா
மல் மெலிவடைந்து துக்கத்தில் மூழ்கிக் கொஞ்சக்காலம்
மெய்ம்மறந்திருந்தார். அவர் சோகத்தால் உணர்ச்சி
யற்று உடல் வருத்தி வெகு பரிதாபமடைந்து வெப்பமாக
அடிக்கடி பெருமூச்செறித்து அழத்தொடங்கினார். தரம
னை மிதருக்கொப்பரண கண்களையுடைய இராமன் மீட்டும்
மீட்டும் அழுது துயரத்தால் கெஞ்சடைந்துக்கொண்டு
“ஓ சேதாய்” என்று வாய்விட்டுக் கதறினார். அப்போது
அவருடைய அன்புள்ள தம்பியாரான லக்ஷ்மணன் கை
கூப்பி, வெகு வணக்கமாக, அநேகவிதமாகத் தேற்றாவு
கூறினார். லக்ஷ்மணருடைய வார்த்தைகளைச் செறிதும்

கவனியாத சேதையைக் காணாமையால் இராமர் பெயர்த்
தும் பெயர்த்தும் அழுவாராயினார்.

அதுபத்திரண்டாஞ்சருக்கம்.

இராமர் சேதையை வினத்தப பிள்ளும் அதிகமாகப் புலம்பல்.

தருமாத்துமாவரைய இராமர் சேதையைக்காணாமல்
தன்னை மறந்து பலவாறாகப் புலம்பினார். சேதையைத்
தரம் காணவில்லையாயினும் மன்மதபாணத்தால் பிடிக்
கப்பட்டு அகலினைக் கண்டதுபொல் இராமர் புலம்பினார்:—
“என் காதலி, உனக்குப் புஷ்பங்கனிதத்தில் அதிக ஆசை
யாகையால் நீ அசோகத்தழைகளால் உன் தேகத்தை
மறைத்துக்கொண்டு வன் சோகத்தை
இராமர் சேதையை வினத்தப புலம்பல். வளர்க்கின்றாய். வானழபோன்ற துடை
களை உடைய நீ வானைத் தோட்டத்
தில் புகுந்து ஒளித்தனை. கந்தரி, உன்னை
நான் கண்டுகொண்டேன்; உன்னை உன்னால் மறைக்கமுடி
யாது. கங்காய், நீ மிரித்துக்கொண்டு கோங்கஞ்சோலை
யுள் புகுகின்றாய். பிரியாய், விளையாட்டுப்போதும்;
என்னுயிர் போகின்றது. ஆகையால், இந்தச் சமயத்தில்
விளையாடுவது சரியன்று. அங்குமன்றி ஆச்சிரமத்தில்
விளையாடுவது தக்கதன்று. விளையாட்டில் நீ இயல்பில்
ஆசை உள்ளவனென்று யானறிவேன். தடங்கண்ணாய், நீ
யில்லாமல் இந்தப் பர்ணசாலை வெறிதாக விருக்கிறது; சேக்
கிரம் ஊதுவிடு. சேதையை அரக்கர்கள் கவர்ந்து கொண்டு
போயிருக்கவேண்டும், அல்லது புசித்திருக்கவேண்டும்;
இது நிச்சயம். இல்லாவிடில், லக்ஷ்மணா, என் இவ்வாறு
பரிதபிக்கையில் அவன் காராமலிருப்பானா? லக்ஷ்மணா,
கண்ணீர் விட்டு நிற்கும் நும்மான்சுட்டங்கள் அரக்கர்கள்
சேதையைப் புரித்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லுவான்

போலிருக்கின்றன. ஓ உத்தமீ, ஓ கண்ணீ, ஓ தாயே, நீ எங்கேபோனாய். ஓ சீதாய், கைகேயி விதுஷைய என் னைம் இன்று நிறைவேறியிட்டா! என் சீதையோடு புறப்பட்டு வந்து அவளை மீன்றித் திரும்பிச் செல்பப் போகின்றேன். இனிச் சீதையில்லாமல் எப்படி. நான் அந்தப்புரத்தில் புருவேன்? உலகம் என்னைக் கொடி யவனென்றும் வீரமில்லாதவனென்றும் பழி கூறுவது மிச்சயம். சீதையை இழந்ததனால் எனக்குத் தீரமில்லை வென்பது வெனியாகும். எனது உண ரீராமர் தன்னை வேரதல. வாசம் முடிந்து நான் அயோத்திக் குத் திரும்பிச் செல்லும்போது என்னை சேஷமம் விசாரிக்க வரும் ஜனமுகாராஜனை சாலெஸ் வரது பார்ப்பேன்? அவர் என்னைச் சீதையின்றிக் கா ணும்போது தமது புத்திரி காரணமாகத் துக்கத்தி லுழல்வவாரே! இனிப் பரதனாகும் அங்ககாத்திற்கு நான் திரும்பிச்செல்வேன். சீதையில்லையாயின் கண்க்க லோகமும் எனக்கு நெறும்பாழாக விருக்கும். ஆகையால், ஸஷ்மண, என்னை இக்காட்டில் விட்டுவிட்டு நீ மாத்திரம் அய்யாத்திரிகையெனச் செல். சீதையின்றி நான் ஓர் போதும் உயிரோடிருக்கமாட்டேன். நீ பரதனை இறு கத்தழை “இராமர் உனக்குப் பாராது உத்தரவு கொ டுத்தார்” என்று நான் சொன்னதாகச் சொல். அன்றி யும், என் கட்டளைப்படி நீ என் தாய்மார் கோசலை, கைகேயி, கமித்திரை மூவர்களையும் மிக்க மரியாதை யுடன் நமஸ்காரம்பண்ணி வெகு சாக்ரதையாகப் பாது காப்பரவாக, பகைவரேறே, சீதையை யானிங்கு இழந்த விதத்தை எனது தாயாருக்கு நீ விரிவாகக் கூறு” என்று இவ்வாறு இராமர் கவியகூத்தலையுடைய சீதையின் மீறி வால் துக்கத்தி லாழ்ந்து புலம்ப, ஸஷ்மணர் முகம் வாடி யிகவும் மனம் கொந்து வருந்தினார்.

அதபத்துமஞ்ஞஞாருக்கம்.

இராமர் அட்வைத தயருன்.

சக்கரவர்த்தி குமாரர் தமது அரிப நாயகியைப் பிரிந்து ஆயுதந்தவளாகித் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணருக்குத் துக்கத்தை விளைவித்து மதுபடியும் பெருக் துன்ப மடைந்தார். துக்கத்தில் முழுகிவிடக்கும் இராமர் தம் மைப்போல் துன்புற்றவளாகிய லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து கெருப்புப்போல் பெருகுச்செறித்து வெகு பரிதாபமாக

அழுதுகொண்டு சொல்லஒற்றார்;—“என்
இராமர்
புலம்பு. நைப்போல கொடுமையெய்தவா வேறொரு

வரும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன். துக்கத்தின் மேல் துக்கம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் இடைவிடாது தோன்றி எனது மனத் தைப் பிளக்கின்றது. நான் முற்பிறப்பில் பவதீவினை களைச் செய்தது திச்சயம்; அவையின் பாரினை நான் இப்பொழுது அனுபவிக்கிறேன். அக்காரணத்தாற்றான், துக்கத்தின்மேல் துக்கம் எனக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றது. நான் நடிபுந்ததும், பந்தகாணியிட்டுப் பிரித்ததும், எந்தந்தை மாண்டதும், என் தாயைவிட்டு நான் பிரித்ததுமாகிய இவைகள் என் மீளையில் வந்து என் ஆயரத்தை அதிகப்படுத்துகின்றன. ஓ லக்ஷ்மணா, இத்தத் துக்கங்கொல்லாம காட்டிற்கு நான் வந்தபோது சிறையும் என்னுடனிருந்தமையால் எனக்கு ஒரு துன்ப மும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது சிறை என்னைப்பிரித்த மையால் அவைகள் விரகூட்டப்பெற்ற தியைப்போல மதுபடி மலடி எரிகின்றன. அக்கன் ஒருவன் பலாத்கார மாய் என் காயகியை ஆகாயவழியாகத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்; இது திச்சயம். அழகான ருசிலையுடைய என் மனைவி அப்பொழுது பயந்து கண்டேன் இரங்க

நீ-ம் சருக்கம்.

சேத
தப்பப்பட்டான்
எனல.

அடிக்கடி பவவாறு புலம்பியிருப்பான்;
இதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஐயோ! சந்தன
கணபம் பூசப்பெற்ற என் காலகிரீவின் நிர
ண்ட தனம் அசக்கனால் உண்ணப்பெண்
பொழுது இரத்தத்தில் முழுகியிருக்கும்; இது கிச்சலம்,
இனிமையாகவும் மெதுவாகவும் தெனிலாகவும் பேசுவதில்
தும் கருவமுதல் குழந்தைமாதிரி அவன் முகம் அசக்க
னால் பற்றப்பட்டபொழுது இராகு கவ்விய சந்திரன்போல
ஒளி மிழத்திருக்கும். மிக வணக்கமுள்ள என்னுடைய
காதலியின் கழுத்தைப் பிடித்துணராமோ! அசக்கர்கள் ஆகா
சத்தில் போகும்போது முறிந்து இரத்தத்தைக் குடித்தி
ருப்பார்கள். நான் பிரிக் வலிட அவன் காட்டில் தனித்
திருத்தபொழுது அவரோ கான்கு பாகங்கூடிலும் அசக்க
கள் குழல் வ பற்றிஇருக்க அர்த்தங்கண்ணாள் கிரவுஞ்சப்
பகழியைப் போல் வருகிற அழுதிருப்பான். ஒலக்மனா,
இத்தக் கற்பாறையிலின்றே அந்தப் பெருமிகமுடைய
சேதை என்னுடன் விட்டு, இருகருகொன்று புண்ணாகையோடு
உண்ணிடம் பலவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவது? இது
கோதாவரி கதி; மதிகளுள்மேம்பட்டது; சேதை அதனிடம்
மிக்க பிரீதி உடையள், அவள் அங்கே போயிருப்பனோ?
அவன் அங்கு ஒருகாளும் தனியாகப் போவதில்லை.

சேத
எக்குபோயினான்
எனல.

தாமரைப் பூப்போன்ற முகமும் தாமரை
விதழ்ப்போன்ற கண்களுமுடைய சேதை
தாமரைமலர் கொண்டு வரப் போயிருப்
பனோ? அதுவும் ஆகாது, என்னை இன்றி
அவள் தாமரை மலரெடுக்க ஒருபோதும் போகமாட்
டாள். பல பூத்தமரங்களுடங்கு பலவகைப் பகழிகள்
கிரம்பிய இத்தக் காட்டுக்குள் அவன் போயிருப்பா
னோ? அதுவும் கூடியதன்று. அவள் மிகப் பயத்தலாள
ையால் தனியாக இதற்குள் போகாள். சூரியனே, நீயறி
தர்களுடைய புண்ணியபாபச் செயல்களை வந்ததவன்;

செய்தவர்களை
என்ற குரியோர்
யும் வாயுவையும்
வினாவுள்.

இன்றியும், அவர்களுடைய செயல்களின் பொய்மை உண்மைகளுக்கும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன; நான் வேண்டுகின்றேன், சோகத்தில் முழுகிவிடக்கும் எனக்கு என் காதலி எங்காவது போயினாள் அல்லது கொல்லப்பட்டாள் என்பதைச் சொல்லு. வாயுவே, இவ்வுலகத்தில் நடப்பதில் உனக்குத் தெரியாதது ஒன்று மில்லை; ஆகையால், நீ என்மனைவி என்னவாளுள்—தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டாள்? கொல்லப்பட்டாள்? அல்லது வழியில் எவ்வித எதிர்பார்க்கத் திற்கின்றாள்? என்பதை எனக்குச் சொல்லு." இராமர் சோகத்தால் தன்னை மறந்து இவ்வாறு புகழ்ப் புலம்ப அவரைப்பார்த்து கெஞ்சுதையசாலியும் நியாயத்தைக் கண்டித்தவருமான லக்ஷ்மணர் இவ்வாறு தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்வாராயினார்:—"மறைந்ததைத் தெரியும் பன்னிக்கொண்டு தூக்கத்தை நீக்கிவிட்டு ஊக்கத்தோடு சிந்தையைத் தேடத்தொடங்கும், ஊக்கமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்தில் எவ்வளவு பெருங் கஷ்டங்கள் கெளரவமும் ஒருபொழுதும் சோர்வு அடையமாட்டார்கள்." மிக்க பராக்ரமசரீரையாகிய லக்ஷ்மணர் இவ்வாறு சொல்லியும் அதிக துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இராமர் அவர் சொன்ன சொல்லைச் சிந்தித்துக் கவனியாது பொறுமை இழந்தவராகி மறுபடியும் பெருந்துகத்தில் முழுகினார்.

அனுபத்துதான்காஞ்சருக்கம்.

இராமர் கெதமயத் தேடித் தென்னைச் சென்று அங்கம்

அடிசையெடுக்கக் கண்டு

இவ்வுலகத்தை அழித்தவிரிவோன் என்று கோபம் கொள்ளல்.

இராமர் தயாமுற்று லக்ஷ்மணரை நோக்கி "ஓ லக்ஷ்மண, நீ விரைவாகக் கோதாவரியாற்றுக்குச் சென்று

அங்கே தாமதமாகிவிட்டால் எடுக்கச் சேத போயிருக்கிறார்களென்று பார்த்துவா" என்று மிக இரக்கமாகச் சொன்னார். அதை லக்ஷ்மணர்கேட்டு வெகுதூரத்திலிருந்து அழகிய கோதாவரிக்குச் சென்று அந்தி யெங்கும் கண்ணாடித் தோய்ந்து வந்து இராமனைக்கே "நான் ஸ்தானகட்டங்களை எங்குத் தேடினேன்; சேதையை ஓரிடத்திலும் கண்டேன். நான் உத்தேசிக்கப்பட்டும் பார்த்தேன். என்ருரால் அவன் கேட்டதற்குத் தெரியவில்லை. மறு துயரத்தைப் போக்குவதற்கு மெல்லிய இடைவெளியை வைத்தே

எங்கு போயினான் என்பது தெரியவில்லை" இராமர் மிகவும் வருத்தம் அடைந்தார். இவ்வாறு லக்ஷ்மணர் சொன்னதைத் துக்கத்தில் முழுவியிருக்கும் இராமர் கேட்டுத் தாமதமாக கோதாவரி யாற்றங்குச் சென்றார். அங்கேயே சென்றதுடன் "சேத எங்கே"

என்று அவர் வினாவினார். அப்போது சேதையைக் கொலைக் காரணியாக அரக்கர்கொன் றவந்து சென்றானென்று கோதாவரி கதிரவனது அங்குள்ள பிராணிகளானது சொல்லவில்லை. சேதையின் செய்தியை இராமனுக்குச் சொல் என்று முரணிகளால் வேண்டப்பட்டிருந்தும் இராமர் துக்கத்துடன் கேட்டபோது அந்தி கொடிய இராவணனுடைய பயங்கரமான ரூபத்தையும் கோதாவரி செய்ததையும் நினைத்துப் பயந்து ஒன்றும் சொல்லாமல் விழுந்துவிட்டது. சேதையைக் கோதாவரியால் காரணமாக என்ற எண்ணம் முற்றுப் பெறாத இராமர் அவள் பிரிவால் மாழி, லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா, கோதாவரிகதிரவன் ஒன்றும் மறுமொழி தந்திலது. சேதையின்றி நான் ஊர்பேரம் அனை தாயாருக்கும் ருக்கும் யாது சொல்லுவேன்? இராமசெய்ததை இழந்து, காட்டிற்கு வந்து, இங்குள்ள காய்களிகளைப் புசித்து, யான்பட்ட கட்டங்களைப் போக்கிகொண்டுவந்த சேத எங்கேபோயினாள்? சுற்றி யித்திரர்களைப் பிரித்து, சேத

வையும் காணாது, செடுகோம் விழித்திருக்குமெனக்கு இனி இரவு தோர்வாமல் மிகவும் பெரிதாகத் தோன்றுமே. சேதையைக் காணவேண்டி, மந்தாகினி கடிகிலும், துணல் தானத்திலும், இந்தப் பிரஸரவனமலையிலும் காண் தேடு

யென், வீரனே, பார்; இந்த மாண்கன்
மாண்கன் சேத அடிக்கடி என்னை உற்றுப்பார்க்கின்றன,
விருவல், அனைகளின் தோற்றத்தை கோக்குமிட

த்து அவைகள் என்னிடம் ஏதோ சொல்ல விரும்புவன போலத் தோன்றுகின்றன" என்று உரைத்து, புருஷோத்தமராகிய இராமர் அம்மாண்களைப் பார்த்து, தமது கண்களில் நீர் ததுமப "சேத எங்கே" என்று கேட்டனர். அப்படி அவர் கேட்டவுடனே அம்மாண்கள் எழுந்து தென்முகமாக நுகரசத்தை நோக்கிக்கொண்டு

சேதையைத் தூக்கிக்கொண்டு பொனவழி
மாண்கன் சேத வழியே கடக்கலாயின. அப்படிப் போ
சென்ற வழிகாட்டல், ரும் மாண்கள் இராமரைத் திரும்பித்

திரும்பிப் பார்த்து அந்த வழியையும் பூயி
வையும் அடிக்கடி உற்றுக்கொக்கி அருளுகொண்டு சென்
றன. இவைகளையெல்லாம் லக்ஷ்மணர் கண்ணுக்குப்பார்த்து
யோசித்து மிக்கவிசனத்துடன் தமது தமையனாரைப்
பார்த்து "ஐய, சேத எங்கே என்று தாங்கள் கேட்ட
வுடன் இம்மாண்கள் எழுந்து பூயியைக் காட்டித் தென்
திசையை நோக்கிக்கொண்டு சென்றுகின்றன. ஆலையால்,
காம் தென் திசையை நோக்கிச் செல்லுவோம். அப்படிச்
செல்வதால் காம் சேதையை அல்லது அவனைப்பற்றிய
அடையாளங்களைக் காணலாம்" என்றார். இராமர் "அப்
படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி லக்ஷ்மணருடன் தென்

திசையை நோக்கிப் போகும்வழி யெல்
வாம் சேதையைப் பார்த்துக்கொண்டே
வழியில் சேத வந்த படிபம்
கள் விழுந்த பி
க்கொண்டே, போயினார். அவ்வாறு அவ்விரு சகோ
தரர்களும் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசித்

கொண்டு போகையில் சில புஷ்பங்கள் வழியில் விழுந்து
 விடக்கூட கண்டார்கள். தரையில் விழுந்திருந்த புஷ்பங்
 களை இராமர் கண்டு விசனமுற்று லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
 “லக்ஷ்மணா, இம்மலர்கள் காண் சீதைக்குக் காட்டில் பறித்
 துக்கொடுத்தவை. அவைகளை அவள் வாங்கித் தலைமே
 லணித்துக்கொண்டாள். இவைகளை என் மன்மை கருதியே
 குரியனும் காத்தும் பூரியும் வரடாமல் காப்பாற்றி
 வைத்தாள்” என்றார். இவ்வாறு லக்ஷ்மணரிடம் சொன்
 வித் தருமாத்தமாவும் புருஷோத்தமருமான நீண்ட
 காலங்கொடியுடைய இராமர் தனக்கெதிரில் உள்ள அநேக
 அருள்களை பெருமிக்கொண்டிருந்த மலை
 மலைகளையே
 விசுவாசம், னையேக்கி “ஓ பிரதாஜ, இவ்வழியை காட்
 டில் என்னைப் பிரித்து பரிதாபமும் அழியு
 அங்கங்கொடியுடைய சீதையை நீ கண்டாண்டாள்?” என்று
 கேட்டார். பின்பு அவரு கொடுத்தான் சிவகம் ஒரு மாலைப்
 பார்த்துப் பேசுவதுபோல அம்மலையைக் கழித்து கொக்கி,
 “ஓ மலையை, பெண்ணின் சிறமுடைய என் அழியு
 சீதையை உடனே எனக்குக் காட்டி; இல்லையாயின்
 உனது தாழ்வரைகளைப் பொடிபடுத்தவேன்” என்
 னார். எவ்வாறு கேட்டும் அம்மலை சீதையைக் காட்டித்
 தில்லை. மறுபடியும் இராமர் அம்மலையைப் பார்த்து,
 “நீ என் பாணததி னக்கொடியால் வரிமுண்டி நீருகப்போடு
 ருய், உன்னிடத்திலுள்ள தழைகளும் கிளைகளும் எல்
 லாம் முழுது மழிந்து உன்னிடம் ஒருவரும் சேராது
 போய்விடுவர்” என்றுரைத்து, லக்ஷ்மணரை கொக்கி “ஓ
 லக்ஷ்மணா, இக்கொதாவரியையும், பூண சந்திரன்போன்ற
 முகத்தையுடைய சீதை சென்ற இடத்தை எனக்குத்
 சொல்லாதொழியுமாயின், நீர் வந்துமப்படி செய்கிறேன்”
 என்றார். இராமர் மிகவும் கிணங்கி, தமது கண்ணால் எல்
 லாவற்றையும் வரித்துவிடுவார்போலத் தம்மைக்கற்றி
 காண்பு பக்கங்கிலும் பார்த்து, அங்கு அரங்குகோ

ஊடைய அடிச்சுவடுகளையும் அவனாற் பற்றப்பட்டபேரது
பயந்து இராமரைக் காணவேண்டி அங்கு
செய்தார் அடிச்
சுவடு காணல்.

அடிச்சுவடுகளையும் கண்டார். இந்த அடிச்
சுவடுகளையும் முறித்த வில்லையும், தூணியையும், அழிந்த
தேரையும் கண்டு இராமர் மனம் கலங்கித்தமதுதம்பியைப்
பார்த்து “லக்ஷ்மணா, இதோபார்! சேதையினுடைய
பொன்னுபரணத் துண்டங்களும் அவன் அணிந்திருந்த
மாலைகளும் அங்குமிங்கும் சிதறுண்டிருக்கின்றன. பொற்
துளிகளே போல இரத்தத்துளிகள் பூமியில் காணப்படுகின்
றன. லக்ஷ்மணா, மாயாளிகளான அரக்கர்கள் சேதையைப்
பல துண்டங்கள் செய்து புசித்துவிட்டார்கள் போலத்
தோன்றுகிறது. சேதையின்பொருட்டு ராக்கசர்கள் இங்கு
ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப் பெரும் போர் செய்தி
ருக்கவேண்டும். முதத்துக்களும் வகிரக்கற்களும் இழைக்கப்
பட்டு இங்கு முறித்து கிடக்கின்ற இந்தவில யாருடையது?
இது தேவர்களது அல்லது ராக்கசர்களது ஆகவேண்டும்.

இதோ உடைந்து கிடக்கின்ற இளஞ்சூரி
முறிந்த
தோ முத்திய
காணல்.

யன்போன்ற வைரேய மணிகளினையுக்
கப்பட்ட பொற்கவசம் யாருடையது?
இதோ முறித்துகிடக்கின்ற திவ்வியமாலை
கள் கட்டப்பட்டதும் தூ அகம்மிகள் போடப்பட்டதுமான
குடை யாருடையது? பேய்முக முடையனவும் மாந்திற்
கவசம் பூண்டனவுமான இந்தப் பெரிய பயங்கரமான
கோவேறுகழுதைகள் யாருடைய பேரில் கொல்லப்பட்ட
ன? இதோ உடைந்து, தரையில் கவிழ்த்து, வெடிகுத்து
விட்டெரியும் செழுந்தீக்கொப்பான கொடிக்கையுடைய
தாய்க் கிடக்கின்ற இந்தப் போர்த்தேர் யாருடையது?
இதோ தலையற்றுப் பூமியில் கிடக்கின்ற தக்கைவட்ட
மைத்த கெடிய பாணங்கள் யாருடையவை? ஓ லக்ஷ்மணா,
இதோபார்! இவ்விதங்கு தூணிகளும் பாணங்கள் நிரம்பி

இருந்தபோதிலும் இதிலும் உப்போகமற்றவைகளாகச்
செய்யப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. இதோ கைவிற் பிடித்த
குதிரைச் சம்மட்டியோடுங் கடிவானத்தோடும் மாண்டு
கிடக்கின்ற தேர்ப்பாகன் யாருடைய சரதரி? தலைப்
பாகையும், குண்டலங்களும் தரித்துக் கைவிற் பிடித்த சாம
ரங்களுடன் இறந்து கிடக்கின்றவர்களாகிய இந்தச் சாம
ரம் போடுகிறவர்கள் யாருடைய ஆட்கள்? இந்த அடிச்
சுவடுகள் அரசர்களுடையவைகளே. மாபங்கள் வல்ல
கொடிய மனமுள்ள அரசர்களை யான் எனக்குப் பண
வர்களுக்கென்கொண்டேன். வறுமையாகிய சேத இறந்
திருக்கவேண்டும்; அல்லது அவனை அரசர்கள் விழுங்கி
யிருக்கவேண்டும்; அல்லது தூக்கிக்கொண்டு போயிருக்க
வேண்டும். ஐயோ! இப்பெருங்காட்டில் சிதைவைய அரசர்கள்
கொண்டபேரகும்பொழுது தரும் அவனைக் காப்
பாற்றவிலையே! ஓ லாஷுமண, ஐரணியை அரசர்கள்
விழுங்காமலும் கவர்த்துகொண்டு போகாமலும் தரும்
காப்பாற்றாதபோது இவ்வுலகத்தில் எனக்கு கன்மைசெய்
யத்தக்கவர்கள் தெய்வநன்மை யுள்ளவர்கள் யாரிருந்
கிறார்கள்? இதனாலேயே சர்வ பிராணிகளையும் பாடைத்த
எல்லாம் வல்ல தேவதேவனை மனிதர்கள் மடமையால்
மதிக்கின்றிலர். வெகு சரத்தமுள்ளவதும், உலகத்திற்கு
எப்போதும் கன்மையையே காடுபவனும், ஐம்பொறிகளை
அடக்கினவனுமாகிய என்னைப் பராக்ரம மந்தவன்
என்று தேவர்களும் இதனால் என்னுயராகள், லக்ஷ்மண,
இந்த வல்ல குணங்கள் என்னைச் சேர்த்தமையால் குற்ற
மாயின. அரசர்க்களையும், மந்தெல்லாப்
பிராணிகளையும் காண் காசம்பன்னுயதந்
காடி, ஊழிகாலத்தில் சந்திரனுடைய காங்
தியைச் சூரியனுடைய கிரணம் தெரலைப்
பதபோல துணங்கொல்லாவற்றையும் அடக்கினர்

நான்
கோபம் கொள்
கன்

வாய்மை இன்று பிரசுரிக்கட்டு. ஒலக்ஷ்மண, யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், பிரசுரர்கள், ராக்ஷசர்கள், கிண்டர்கள், மானிடர்கள் முதலிய யாவருக்கும் காமில்லாமல் போகட்டும். இன்று என் வில்லினின்று விடப்படும் பாணங்களால் ஆகாசம்மறைவதாக, காண் இம்முவுலகங்களிலும் வாரும் பிராணிகளெல்லாவற்றையும் அசைவற்று நித்தகச்செய்கிறேன். ஆகாசத்தில் கிருகங்களை ஓடாது செய்கிறேன் சந்திரனை மறைத்து விடுகிறேன். காற்றின் இயக்கத்தை மாற்றுகிறேன். சூரிய கிரணத்தையும் அக்ஷினியையும் அழித்துவிடுகிறேன். மலைகளை மணங்களைக் கப்பெரிப்படுத்துகிறேன். சமுத்திரத்தையும் மற்றும் நீர் நிலைகளையும் வற்றும்படி செய்கிறேன். மசம் செடி கொடி முதலிய யாவற்றையும் அழித்துவிடுகிறேன். தேவர்கள் சிதைவை என்னிடம் சேர்க்கா தொழிவார்களாகியின் ஊழிகாலத்தில் அழிப்பின்ற இம்முவுலகங்களையும் இப்போதே காசம் பண்ணி விடுகிறேன். சிதைவை என்னிடம் சேர்க்கார்களாகியின் இந்த கிமிஷத்திலேயே எனது பராக்ஷமத்தை இந்திரனை முன்னிட்ட தேவர்கள் காண்பார்கள். ஒலக்ஷ்மண, என் வில்லினின்று இடையறாது விடப்படும் பாணங்களால் மொத்துண்டு ஆகாசத்தில் யாரும் செல்லமாட்டார்; விலங்குகளும் பறவைகளும் மயங்கி அழித்துவிடும்; குடிசைகளையும் உலகம் கிளைத்து உதவி தடுமாறிப்போம். அழிக்க கர்ணபரியத்தம் வில்லை யிழுத்து வினைத் தோண்டல். ஆப் பிராணிகளால் தாங்கமுடியாத என் அம்புகளால் சிதைவின் நிமித்தம் இவ்வுலகில் பிரசுரர்களும் அரசர்களும் இல்லையாய்ப்படி செய்கிறேன். கோபத்தால் விடப்படும் என் பாணங்கள் ஓடைய பலத்தையும் அவைகள் வெகுதூரம் போவதையும் தேவர்கள் இன்று பார்க்கட்டும். முவுலகங்களும் எனது கோபத்தால் காசம்மாடத்து தேவர்கள், அசுரர்கள், பிரசுரர்கள், ராக்ஷசர்கள் ஒருவரும் இல்லையாவார்கள். தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்

கல், 'தரகாசிகள் முதலியவர்களுடைய இருப்பிடங்கள் என் பரணங்கால் பிளப்புண்டு தகனாய்ப்போம். மெல்லாவற்றையும் தலைகீழாக்கிவிடுவென். எனது சீதை யை அவன் இருத்தபடி அல்லது இறத்தபடி அல்லது வளை எடுத்துப் போனபடி என்னிடம் தேவர்கள்கொண்டு வந்து சேர்க்கார்களாயின் யான் என்னுடைய பாணங்க ளால் சராசர மனைத்தையும் அழித்து மாற்றிவிடுவேன்" என்றார். இவ்வண்ணம் கூறி இராமர் கோபத்தால் உதடு அடிக்க, கண்கள் சிவந்து, மரவுரிசையக்கட்டிச் சடைபை முடித்து, தமது வில்லை லக்ஷ்மணரிடமிருந்து வங்கிக் கைகிற்பற்றி, கொடிய சாப்பம் போன்ற அகேக பாணங்களை அதில் தொடுத்து, பிரயாகாலத்தில் தேரன் திய அக்கினிபோலக்கொப்புகொண்டு "லக்ஷ்மணா, மூப்பி, சா, கூற்று, விதி முதலியவைகளைப் பிராணிகளால் தடைசெய்ய முடியாதவாறு போல, கோபங்கொண்ட என்னை விலகக் குருவராலும் முடியாது. இன்று யான் என் அழகிய உத்தமியாகிய சீதையை அடையேனாயின் தேவர் கள், கந்தர்வர்கள், மாஸிடர்கள், பன்னகர்கள் வாழும் இவ்வுலகத்தை மூக்களோடு தலை நடுமாரச் செய்து விடுகிறேன்" என்றனர்.

அதுபத்தைத்தாஞ்சருக்கம்.

லக்ஷ்மணர் இராமரைக் கோபத்தையடக்கும்படி வேண்டல

சீதையின் பிரிவால் மிகவுந் துன்புற்று, ஊழித்திப் போல மூன்றுலகங்களையும் அழித்துவிடக் கருதி, மோற்றிய தம் வில்லை அடிக்கடி பார்த்துப் பெருமூச் செறித்துக்கொண்டு, ஊழிகாலத்தில் உலகங்கள் யாவையும் எரிக்கும்படி நிற்கும் மகதேவம்போல இராமர் நிதக், லக்ஷ்மணர் மூன்றுருபொழுதும் வானுத இராமருடைய

பெருங் கோபத்தைக் கண்டு முகம்வாடி அஞ்சலி செய்து
“ஐயா, தாங்கள் இதற்குமுன் எப்பொழுதும் வெகுசூத்த

குணமுடையவராய், ஐம்புலன்களை யடக்கி, எல்லாவுயிர்

களுக்கும் இனியராய் இருந்து, இப்பொ
ழுது கோபம்மேலிட்டு தங்களுடைய இய

ற்களைக் குணத்தைத் துறப்பது நியாயம

ன்று. சந்திரனிடத்தில் நிலவும், சூரியனிட

த்தில் வெழிலும், காற்றினிடத்தில் இயக்கமும், பூமியினிட

த்தில் பொறுமையும் போலத் தங்கனிடத்தில் கிறந்த

புகழ் எப்போதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருவரு

டைய குற்றத்துக்காகத் தாங்கள் இவ்வுலகத்தை யெல்

லாம் அழிப்பது நியாயமன்று. இதே முறித்து சீடக்கும்

தேர் ஒருவனுடையதன்றிப் பலரதன்று. ஆனால் யாரு

டையதென்பதும் என்ன காரணத்தினால் முரிக்ைப்பட்ட

தென்பதும் எனக்குத் தெரியாது. ஓ கோமகனே, இவ்வி

டத்தைப் பாரும்; இரத்தத் தேய்ந்து கழுதைக்குழம்பும்

தேர்ச்சக்கரமும் புதைந்து சீடக்கீழ்ந்து. இங்கே பயங்கர

பெருஞ் சண்டை ஒன்று நடத்திருக்கிறது. அந்தச்

சண்டை இவ்வுள்ள அடையாளங்களுால் ஒருவனுட

னன்றி இரண்டு பேர்களுடன் நடந்ததாகக் காணப்பட

வில்லை. சேனைகளின் அடிச்சுவடு இவ்விடத்தில் இல்லை.

ஆதலால் ஒருவன் செய்த கொடுமைக்காகத் தாங்கள்

இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் அழிப்பது நியாயமன்று. அர

சர்கள் சாகதமும் அமைதியு முன்னவர்களாய்க் குற்றத்

துக்குத் தக்க தண்டனை செய்வார்கள். தாங்களே எப்

பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் களைகண்ணாகவும்

கதியாகவு மிருக்கிறீர்கள். யார்தான் தங்கள் மனைவியை

எடுத்தப்போனதைச் சரியென்று எண்ணுவார்கள். ■■■

த்துக்குத் திணை செய்துகொண்டவர்களுக்கு கல்லவர்க

னொருபொழுதும் கெடுதல் செய்யமாட்டார்கள். அது

போல மலை கடல்களும், தேவகந்தர்வ தூணவர்களும் தம்

கருக்கு ஒருபொழுதும் தீமை செய்யமாட்டார்கள். தாங்கள் இப்பொழுது வில்லைக்கையில் பற்றி என்னையும் முகிவர்களையும் துணையாகக் கொண்டு சீதையைக் கவர்ந்துபோவானேன் தேடவேண்டும். சீதையை எடுத்துப் போனவனைக் காணும்வரையும் காங்கள் கடல் மலை காடுகளையும், பயங்கரமான குகைகளையும், கீர் நிலைகளையும், தேவ கந்தர்வ லோகங்களையும் தேடுவோம். தேவர்கள் கல்படியாகச் சீதையைக் கொணர்ந்து கொடராயின் பின்பு தாங்கள் செய்யவேண்டியதைச் செய்யலாம். சிலத்தையும், அடக்கத்தையும், கிரியத்தையும், ரீதியையும் மேற்கொண்டு தாங்கள் சீதையைப் பெருதுபோனால் பின்பு இத்திரையுடைய வசிராயுதத்துக் கொப்பான பொன்புனைந்த தங்கள் பாணங்களைச் செலுத்தித் தாங்கள் இவ்வுலகம் முழுதையும் அழிக்கலாம்.”

அறுபத்தாறாஞ்சஞ்சகம்.

கங்குலா பெயர் தகம் இராமரைத் தேவததன.

இராமர் இவ்வாறு சொகுமுற்று அநாதைபோலப் புலம்பித் துக்கத்தான் மீதூரப்பட்டு மூர்ச்சை அடைந்தாராக, ஸந்தமனம் அவருடைய பாதத்தில் பணிந்து அவரைத் தேற்றுதல் செய்யத் தொடங்கி “தசரதர் தவத்தையும் பல புண்ணியங்களையும் இடையறாது புரிந்து தேவர்கள் அமிர்தத்தை அடைந்தது போலத் தங்களைக் குமாரராகப் பெற்றோர், தங்களுடைய உத்தம குணங்களினால் தங்கள்மேல் போன்று வைத்திருந்த தசரதர் தங்கள் பிரிவற்றாமைவால் மாண்டார் என்று பாதர்

கங்குலா
தேவததன
உதன.

சொல்ல யான் கேட்டுளேன். ஐ னாகுத்த, தாங்களே இம்
தத் துன்பத்தைச் சிவக்கிரையின் அறியினிசன் வேறு யார்
சிவக்கவல்லார்? புருஷோத்தம, துன்பத் தணிவிராக.
துன்பம் ஒவ்வொருவரையும் பற்றிலும் கணத்தில் அழித்
துபோகும். இது உலகத்தின் சுபாவம். ஒருவன்
ராஜாவின் குமாரர் யவாதி என்பவர் தேவபதியையபயைத்
தும் தவறு செய்தபடியால் அழைத்திழந்தார். மறுதல்கண்
யின் புரோகிதரான வசிக்ஷமுநிவருடைய குமாரர்கள்
தூற்றுவதும் ஒரே நாளில் மாண்டார்கள். எல்லாப்
பிரானிகளுக்கும் தாயாகிய இந்தப் பூமிதேவிக்கும் மடுக்கு
தல் துன்பம் உண்டாகின்றது. உலகத்திற்கு இரு கண்
களாக விளங்குபவர்களும் சர்வவஸ்துகளுக்கும் காண
மாபுன்னவர்களுக்கும் மகாபலசாலிகளுமாகிய சத்திர சூரியர்க
ளுக்கும் சிவகணதுன்பம் நெரிபுகின்றது. பெரிய பூதங்க
ளுக்கும் தேவர்களுக்கும் கூடத் தெய்வத்தைக் கடக்க
முடியாது. இத்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் க்கமும்
தாக்கமும் உண்டென்று நான் கேள்விப்பட்டுளேன்.
ஆகையால், தாங்கள் இவ்வாறு துயரப்படுவது சரியன்று.
சீதை இறக்கினென், பிரகால் கவரப்படுகென், தாங்கள்
அதற்காக ஏழைபோலப் புலம்புவது தக்கதன்று. உண்
மைநூலிகள் எவ்வகைத் துன்பங்கள் நெரிபுகும் அசை
யார்கள், ஆகையால் உத்தமசே, தக்கதியாதென்று ஆர
ய்த்தறிக. தங்களைப்போன்ற பொறியினே யுடையவர்
கள் தங்களுநிலினாலேயே கண்மை நிலைகளைப் பகுத்தறி
கின்றார்கள். பலன் அறியப்படாதனவும் முடிவு தெரியா
தனவுமான காரியங்கள் முயற்சி இன்றி முற்றுப்பெற
மாட்டா. தாங்களே இவைகளை எணக்கு எத்தனையோ
தாம் சொல்லியிருக்கின்றீர்கள். பிருகஸ்பதிக் கொப்
பான அறிவுள்ள தங்களுக்கு யாதால் புத்திசொல்ல முடி
யும்? தங்களுடைய புத்தியைத் தேவர்களாலும் அள
விட முடியாது. அய்யிதமான புத்தி இப்பொழுது தக்

கத்தால் சேர்ந்து தூங்குகின்றது; என் அதைத் துதிது
 ணர்த்துகின்றேன். இத்தவராகுதல சத்தினமே, தங்களு
 டைய தேவ வலிமைமையையும் மானிட வலிமைமையையும் கன்
 றுக ஆராய்ந்து பின் பகைவனை யடக்க முயலுங்கள். ஒ
 புருஷோத்தம, உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் அழிப்பது
 யாது காரணம்பற்றி? ஆகையால் தங்களுடைய கொடிய
 பகைவனைக் கண்டறிந்து சேதையை மீட்டும் வழியைத்
 தேடுங்கள்” என்று கூறினர்.

அதுபத்தேழாஞ்சருக்கம்.

தேசம் உழைப்பதும் வெட்டப்பட்டு விடுதல் இடையேயும்

5. 5. 1978

லக்ஷ்மணர் இவ்வாறு கூறியதற்குரியான இனிய வார்த்தைகளைச் சொல்ல, என்மையை எப்போதும் கடைப்பிடிப்பவராய் இராமர், அவைகளை ஒப்புக்கொண்டார். உடனே பெரும் தொர்க்கையுடைய இராமர் தமது அழகானவள்ளி ஊன்றிக்கொண்டு நீன்று லக்ஷ்மணரை நோக்கி "அடா தம்பி, நாயிப்பொழுது எங்கெப்போகும்வண்டும், என்னசெய்யவேண்டும், என்ன உபாயத்தினால் சீதை யை அடையலாம் என்பவைகளைப்பற்றி யேசனைசெய்" என்றார். அதற்கு உத்தரமாக லக்ஷ்மணர் தயமுதும் இராமரைப்பார்த்து "ஐய, அசக்கர் கூட்டங்கள் நிறைந்து அநேக கொடிகளும் மரங்களுஞ் சூழ்ந்திருக்கின்ற இந்த ஐனஸ்தானத்தில் சீதையைத்தேடவேண்டும். இங்கேயுள்ள கனின் ஈடுவிலை தூர்க்கங்களும மலைப்பி ணவுகளும் பறவுள்ளன. பல்வகையிருகங் கள் வசிக்கின்ற குகைகளும் மலைமுழை குகைகளும் இன்னா கத்தர்வர்களுடைய

இருப்பிடங்களும் அகேக மிருக்கின்றன. ராமிருவரும் இவைகளை யெல்லாம் தேடிப்பார்ப்போம். தங்களைப் போன்ற பெரியோர்கள், காற்றின் வேகத்தால் மலைகள் அசையாமல்திற்பதுபோல, ஆபத்துக்காலங்களில் கிறிதம் மனம் அசையா நிருப்பார்கள்" என்றனர். இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு இராமர் வெகுண்டு மில்லில் கொடிய கூரிய பாணத்தைத் தொடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணன்

ரோடு காட்டுக்குந் தேடினார். அப்போது அவர் எருவைக்கரசனாகிய ஜடாயு மலை போலப் பூமியில் விழுந்து தெகமெல்லாம் இரத்தத் தொய்ந்து விடப்பதைக் கண்டு

லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "கருகுருக்கொண்டு காட்டுக்குத் திரியும் இவ் வறக்கனை சீதையைப் புசித்தவன். இதில் சத்தேகமே யில்லை. அத்தடங்கண்ணாளைத் தின்றுவிட்டு இவன் இளைப்பாறுகின்றான். நான் நோக்கச் செல்லும் கூர்மையான பாணங்களால் இவனை பிதோ வதைக் கிறேன்" என்று சொல்லிக் கடல் நுழைந்த கிஷ்கிந்தையை நடுங்கச் செய்வதுபோல் கோபமடைந்து மில்லில் கொடிய பாணங்களைச் சுந்தித்துக்கொண்டு கழுதரனை நோக்கி ஓடினார். ஜடாயு தசரத புத்திரரான இராமரைப் பார்த்து துறையுடன் இரத்தத்தைக் கட்டுக் கொண்டு "சொஞ்சி, இரப்பெருங்காட்டில் அரிய மூலிகையைப்போல நீர் தேடித்திரியும் அப்பெண்ணைக்

கையும் என் பிராணனையும் இராவணன் கவர்ந்துகொண்டு போய்விட்டான். ஜடாயு சீதையின் காணாது காதல், தாகவா, நீரும் லக்ஷ்மணரு மில்லாத சமயத்தில் அவரு பலகாரியாகிய இராவணன்

சீதையைத் தூக்கிக்கொண் டோடுவதை நான் பார்த்தேன், அவளை மீட்பதற்காக இராவணனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து அவன் இரத்தத்தை அழித்துக் குடை முரித்து அவனைப் பூமியில் விழ்த்தினேன். அவ

ஹனுடைய முரித்த வில இது. அவனுடைய ஒடிந்த பாணங்
கள் இவை. பேரளி லழிந்த அவனுடைய தேர் இது. ■■■
■ இறக்கைகளின் லேகத்தால் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில்
விழுந்த அவனுடைய சாரதி இவன். நான் தெரிது சேர்ந்த
சமயம் பார்த்து இராவணன் என் கிருகத்தை வரவரல்
வெட்டிச் சேதனையத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்க
மாகச் சென்றுவிட்டான். அரக்கனுல் முன்னமே குதறுபி
ராகப்பட்ட என்னைக் கொல்லாது உமக்குத் தக்கதன்று”
என்றார். இராமர் இவ்விதமாகச் சேதனின் வரவாற்றைக்
கேட்டுக் கையிலிருந்த பெரிய வில்லை கீழே எறிவதவிட்
டுப் புள்ளசரனைக் கட்டித்தழுவி மெய்ம்மறந்து பூமியில்
விழுந்து லக்ஷ்மணருடன் கதறத் தலைப்பட்டார். இவ்
கையில் அடங்கிய மனமுடையவராலினும், அன்பத்தின்
மேற் அன்பத்தால் இராமர் அதியு மீனாரப்பட்டவராலி
னார். அடிக்கடி பெருமூச் செறித்து கஷ்டத்தோடு மூச்சு
விட்டுக்கொண்டு ப்ருமயிராய்க் கிடக்கும் ஜடாயுனை
இராமர் பார்த்துப் பெரு நுயலடைந்து லக்ஷ்மணரை
கோக்கி “நான் காட்டையிழந்து காட்டில்
இராமா
புளையல். உதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; சேதனையப்
பதிகொடுத்து விட்டேன்; இந்தப் பற
வையும் என் விமித்தம் உயிரிழந்தது. இவ்விதமாக
எனக்கு சேர்த்த அன்பங்கள் கெடுப்பைக்கூட எரித்து
விடும். என்னுடைய துயரங்களைத் தணிப்பதற்காக
நான் சமுத்திரத்தில் இறங்கினால் என் அன்பம் அந்தச்
சமுத்திரத்தைக்கூட வற்றச்செய்துவிடும். இவ்வுலகத்தி
லுள்ள தாவரசங்கமங்களுக்கும் என்னைப்போன்ற தூ
திர்த்த முளையன் ஒருவனுமில்லை. ஆகையாற்றான்,
இப்பொழுது இப்பெரும் துயரத்தை நான் அடைந்தேன்.
எந்தத்தைக்குத் தோழரான இவ்வேருவையேவந்தர் என்
காலத்தின் கொடுமையால் உயிரிழந்து பூமியில் கிடக்
கின்றார்” என்று கூறினார். இவ்விதமாகவும் இன்னும்

பலவிதமாகவும் புலம்பிக்கொண்டு இராமர் தமது தந்தை மேல் வைத்திருந்த அன்பால் அப்பறவை வேந்தனைத் தடவினர். சிறகு சிதைத்து இரத்தத் தோய்ந்து கிடக்கும் ஜடாபுலை இராமர் தழுவி “என் உயிருக்கெப்பாள் சிதை என்கே போய்விட்டான்” என்று சொல்லிக் கொண்டு பூமியில் விழுந்தான்.

அறுபத்தெட்டாஞ்சுருக்கம்.

ஜடாபுலை தருமனாட்சலம்

எல்லா உயிரிடத் தம் அன்புடைய இராமர் இராவணனாகக் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து கிடத்த ஜடாபுலைவப்பார்த்து, லாஷ்மணரைநோக்கி “என்கிமித்தம் இத்தப் பறவை இராவணனாகக் கொல்லப்பட்டு உயிரை இழத்தது. அதன் உயிர் யிக்மென்கி.ய சிநி.ய மாதறிதமே தேகத்தில் தங்கி நிற்கிறது; ரூசல் யிழந்துவிட்டது; கண்கள் பார்க்கை குன்றிவிட்டன” என்று கூறிக் கருகரசனை விரித்து “ஓ ஜடாபு, உமக்கு உன்மை யுண்டாகுக. கூடுமா யிருந்தால் இராவணன் சிதைவாய் எவ்வாறு கவர்த்து கொண்டு போகிறாளுன்னும், உம்மை எவ்வாறு நடுகாண் குணென்றும் சொல்லும். இராவணன் சிதைவாய் என்

கணவரக எடுந்தா கொண்டு போவான்?

இராமர் : அயன் என் அரிய நாயனெயக கவர்த்து
ஜடாபுலை : அயன் என் அரிய நாயனெயக கவர்த்து
கொண்டிப்பறி : கொண்டுபோக நான் அவனுக்கு என்ன
வினாறு, : செய்தான்! அவன் அவ்வாறு

அவனைக் கொண்டுபோகும்பொழுது சந்திரனுக் கொப்பான் அவனுடைய அழகிய முகம் எவ்வாறிருந்தது? பறவை வேந்த, அவன் அப்போது என்ன சொன்னான்? அவ்வரசகனுடைய பலம் என்ன? அவனுடைய உருவம் எவ்வாறிருக்கும்? அவன் செயல் யாது? அவன் கூறிப்பது எங்கு? பெரியோய், சொல்லும்” என்று

கேட்டார். இங்ஙனம் எனியோர் போலப் புண்பும் இராமரை நோக்கித் தருமாத்துமாகாயே ஐடாய் மிக துணுதிய குரலால், “மாலையால் பெருங் கார்த்தம் பெருமழையும் உண்பெண்ணி, காசுநசைவரகுதிய இராவணன் சேதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போனான். காசு கனைத்துவிட்ட சமயத்தில் என்னைடைய இறக்கைக் கிராண்டையும் மட்டிவிட்டு அவன் சேதையை எடுத்துக் கொண்டு தென்திசைக் கெடுகுன். ஓ காசு, என்ன பிராணன் போகப்போகிறது. என்ன கண்கள் கழன்று கொண்டிருக்கின்றன, என் கண்புண் இலாமிச்சம் போன் போன்ற மயிர்க்கொண்டைய பொன் மரங்களை தேர்ந்து கின்றன, பொருளை இழந்தவன் திரும்பி அடைதற்கெற்ற முகூர்த்தத்தில் இராவணன் சேதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போகினான். இந்த முகூர்த்தத்தில் ஒரு கணம் என்று பெயர்; இதை இராவணன் அறியான். இந்த முகூர்த்தத்தில் ஒரு பொருளைக் கவர்த்தவன் தூண்டிலைக் கவ்வின் பின்போல் விவரணம் மாண்டிப்பாவான். ஆனக வரன், சேதையை மீட்டுக்கொள்வதைப்பற்றிச் சிறிதும் சீர் தேகம்மெண்டாம். இராவணனைப் போரில் வதைத்து சீர் சீர்கிரம் சேதையைக் கூடிச் சந்தோஷமடை விர்” என்று கூறினார். அப்போது கழுகரசனான ஐடாயுவின் வாயிலி ருந்து மாயிசததுடன் இரத்தம் வழிந்தது. பிராணன் போகும் அத்தருணத்திலும் ஐடாயு அறிவு கெடவில்லை. “இராவணன் விச்சிரவனின் குடாரன், வைக்கிரவணன் தம்பி” என்று சொல்லி அவர் தமது அரிய பிராணனை விட் டார். அப்போது இராமர்கைகூப்பிக்கொண்டு ஐடாயுணை நோக்கி “கொஞ்சம் பேசும், கொஞ்சம் பேசும்” என்று பெயர்த்தும் பெயர்த்தும் கேட்டார். அப்படி அவர் கேட், இக்கொண்டிருக்கும்போதே ஐடாயுவின் பிராணன் தேகத் தைவிட்டு ஆகாயத்திற் கிளம்பிற்று. அப்போது கழுகரசர்.

தமது தலையைப் பூமியில் குத்திக்கொண்டு கால்களையும் உடலையும் நீட்டி உயிர்போய்ப் பூமியில் விழுந்தார். மனை

போன்ற பெரிய உடலையும் சிவந்த கண் லையுமுடைய புள்ளரசர் மாண்டு விழுத்

ததைக் கண்டும், இராமர் துக்கமடைந்து, லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து “அரசர்கள் சஞ்சரிக்கும் இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் அநேக வருஷம் சுகமாக வசித் துக்கொண்டிருந்து கடைசியாய் இப்பொழுது இப்புள் ளரசர் மாண்டுவிட்டார். வெஞ்சலம் ஒருவித குறை வுமின்றி வரழ்த்து ஜடாயு இப்போது உயிர் துறந்தார். விதியைவெல்ல ஒருவராயும் முடியாத, பார் லக்ஷ்மணு, எனக்கு உபகாசமாகச் சீதையை மீட்கமுயன்ற ஜடாயு மிக்க பலசாலியாகிய இராவணனால் கொல்லப்பட்டார். பழமைமாயிய பெரிய ராஜாதிசாரத்தைக் கைவிட்டு என் னியித்தம் இப்புள்ளரசர் பிராணனை நீத்தார். இயங்கு திணைப் பொருள்களுள் பறவைகளுள்ளும் தர்மமும் வீர மும்சந்தியமு முன்னவர்களும் எல்லார்க்கும் புகளிடமான வர்களும் இருக்கிறார்கள். என்னியித்தம் உயிரிழந்த இந்த

ஜடாயுவிட்காக நான் துக்கப்படுகிறதுபோ லிராமர் ஜடாயு வச் சீதையை இழந்ததற்குக்கூட நான் துக் கப்படவில்லை. மிக்க புகழ்படைந்த தசரத

ரைப்போல இந்தப் புள்ளரசர் என்னால் பணிந்துபோற்றப்படத்தக்கவர். ஓ லக்ஷ்மணு, நீ விரகு கொண்டு வா. நான் நிரூட்டி அதனால் எனக்காக மாண்ட இப்புள்ளரசரின் உடலைத் தகனம் செய்கிறேன். கமித்தி ரை புத்திர, பவங்கரமான முகத்தையுடைய அரசர்களுல் கொல்லப்பட்ட இப்புள்ளரசரின் உயிர்த்த உடலை நமத் தில் ஏற்றி நான் தகனம்செய்வேன். பெரிய வலி படை த்த பறவைவெந்தே, என்னால் சம்ஸ்காரம்பண்ணி அனுப் பப்பய்ட்டு, எப்போதும் தருமங்களைச் செய்பவர்களும் ஆதிதாக்கினிகளும் போர்க்களத்தில் புக அஞ்சாத வீரர்

கனும் பூகாணஞ்செய்பவர்களும் அடையும் பெரும் பதவி
வை நீர் அடைவீர்” என்றார். இவ்வாறு சொல்லித் தர்
மாத்ருமரவாகிய இராமர் துண்கமடைந்தவராய் நமத்தின்

மேல் ஐடாயுளிலுடைய வைத்து அவரைத்
தமது உறவினனைப்போலத் தகனம் பண்
ணிஞர். பின்பு, பறமுள்ள இராமர் லக்ஷ்
மணருடன்சாட்டுக்குச்சென்று கொழுத்த

பெரிய மாக்களைக் கொன்று அவைகளின் மாயிசத்தை
எடுத்துப் பிண்டிக்கச்செய்து பசும் புந்தரையில் புல்லை
யுத் தழையையுங் கொண்டு பாயல்பண்ணி அதன்மேல்
அப்பறவைக்குப் பிண்டம் போட்டார். பின்பு ஐடாயு
லுடைய உயிர் கவர்க்கும் செருவதற்காக இராமர் பிரா
மணர்கள் ஓதும் மந்திரங்களை யோதினார். பிறகு அவ்விரு
இராஜகுமாரர்களும் கோதகவரி கதிக்ஞ்சென்று ஸ்ரீ
லாம்பல்வணி அவ்விடத்தில் சாலதிரப்பிரகாரம் கழுகரச
னுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தார்கள். புகழ்பெற்ற பெருஞ்
செய்கை செய்வுபொருள் உயிரிழந்த கழுகரசனாகிய ஐடாயு
முநிலஸ்வியரான இராமரால் தகனம் முதலிய சடங்கு
கள் செய்யப்பெற்று மேலானபதவியை உடைத்தார். பற
வை வேந்தனைத் தமது பிரதாப்பேலப் புத்திபண்ணி
அவனுக்குத் தர்ப்பணம் செய்துவிட்டு இராமலக்ஷ்மணர்
கள் தேவோத்தமர்கனாகிய சிஷ்ணுவையும் வரசவனை
யும்போலச் சிதையைத் தேமும் வண்ணம் காட்டினுள்
துறைத்தார்கள்.

அதுபத்தொன்பதாஞ்சஞக்கம்.

இராமலக்ஷ்மணர்கள் வந்தனைக் காணுதல்.

அவ்வாறு ஐடாயுவுக்கு நீர்க் கடன் செய்துவிட்டு
இராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் வில்பிடித்த [ ]
லால்ச் சிஷ்ணுவைத் தேடிக்கொண்டு அக்ஷாட்டிஸ் தென்

ஆரணியதாண்டம்.

மேற்குத் திசையாகச் சென்றார்கள்; பின்பு தெற்கே திரும்பி ஜனங்கள் வடக்கப்பெருத அரிய வழியொன்றை அடைந்தார்கள். அவர்கள் சென்ற காடு பெருஞ் சூழல், கரும், மரங்களும், கொடிகளும் கெருங்கி நுழைதற்கரிய தாய்ப் பார்ப்பதற்கு வெகு பயங்கரமாக விருந்தது. தென்புறமாகச் சென்று அந்தக் கொடிய பாழங்காட்டை ரகுநிலோத்தமர்களான ஓரம லட்சுமணர்களிருவரும் விடாகது கடத்து ஜனஸ்தானத்திலிருந்து புன் னுருசரன்

நூதல், தன்ன அரித்த கிரிஸ்துசரன்
கொருசரன் னியததைகவிட்டிருக்கர், அக்காடுமெகக்
அரியம் உடையார்பொல் இருண்டிந்தது, எங்
கொருசரன்

பொல பை கிரியா அழகிய பக்கம் பொலிந்து, பலவித பறவைகளும் விலங்குகளும் பொலிந்து, அவர்கள் சிலையை யிழை அயர்த்தார். அவர் அவர்க்கு உட்காந்து அக்காடு முடிந்து அங்கு, தேபுஞ்சன். அவ் விரு க்கொதரர்களும் தன்று புகுந்தார். கிழக்கே சென்று கிழக்காருசரன் னியததை கடக்க மதங்காச்சி

மதங்காச்சி
மதங்காச்சி
கரும் அடங்கி சூழ்ந்திருந்த பொலி, அங்கு மிருகங்களும பறவைகளும மகி

அவ்ள அப்பயங்கரமான காட்டை, தெடியின் ஒரு மலை சிம்மெல் பாநாணமபரல் ஆழ்ந்து வப்பொதும் இருள் செறிந்திருந்த குடை வெள்ளை அவிநு சாஜதமரர்க ளும் கண்டார்கள். அதற்குச் சமீபத்தில் அவர்கள் செல் தும்பொது உட்கே தியில்லாத ஏழைச் சனங்களுக்கு மிக்க பயத்தை அண்டாக்குவதும் பார்ப்பதற்கு அருவருப் பானதும் பயங்கரமானதுமான பெரிய வடிவத்தை உடையவனும், கூரிய பற்களும் சரித்த பெரிய வயிறும் கடின சரீரமு முடையவனும், கோர மிருகங்களைப் புகிப்பவனும், பயங்கரமான விரித்த கூத்தலை யுடையவனுமான ஒரு கொ

டிய அரக்கிளினுள். அய்விருவர்களையும் கண்டவுடன்,
அவன் வேகமாக ஓடிவந்து “ஹ, ஹம் இரு
அயோமுடி வரும் விளையாடலாம்” என்று சொல்லி
காடி.

இராமருக்கு முன்னர்ச் சென்றுகொண்டிருந்த
லக்ஷ்மணனைக் கைப்பற்றினான். அவன் லக்ஷ்மண
ரைக் கட்டிக்கொண்டு “என்பெயர் அயோமுடி; நாத, ஹம்
உம்மேல் காத்தல்கொண்டது உமக்குப் பெரிதும் நல்லது.
ஹீ, மலை முழைஞ்சுகளிலும், ஆற்றொங்குகளிலும், என்
டுே டெப்போதும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்” என்றான்.
அவ்வண்ணம் அவன் சொல்ல, பகைவநேருயிய லக்ஷ்ம
ணர் கோபமடைத்து வாரீர ஓங்கி அவனாடைய முக்கை
யும் கரையையும் முலையையும் வெட்டித் தள்ளினார். இவ்
வாறு முக்கும் காதும் அடங்காது. பயங்கரமான தோற்
தத்தையுடைய அவ்வாக்கி கத்திக்கொண்டு வந்த லுழி
யே ஓடினான். அவன் ஓடிவரின் இராமலக்ஷ்மணர்கள்
விடைந்து சென்று ஒரு அடர்ந்த காட்டை அடைந்தார்
கள். அப்போது மிக்க புகழும், சந்தியமும், நல்லொழுக்க
முமுள்ள லக்ஷ்மணர் வெகு பரக்கிரமமுள்ள இராமரைப்
பார்த்துக் கைகூப்பி; “ஐய, எ-ஹது இடக்கை அடிக்கிறது.

மணம் கலக்கமுறுகின்றது. வேறு பண
அபசரு எம் அபசருணங்களும உண்டென்றன. ஆணை
உண்டான.

யால், நாங்கள் இப்போதே உடை தரி
த்துக்கொண்டு தங்கள் கண்மையை எண்ணி காள்
சொல்லுவிதபடி கடத்துகொள்ளும். இந்த அபசருணக்க
னால் கமக்கு ஒரு திங்கு சீக்கிரம நெரிதும் என்று எண்ணு
கின்றேன். ஆகிலும், ஹாகவ, இக்கொடிய வஞ்சனை
செய்கின்ற பயங்கரமான சத்தத்தால் கமக்கே இதில்
வெற்றி கிடைக்கும் என்று தோன்றுகிறது” என்று
சொன்னார். அப்பால் அவர்கள் அந்தக்காடு முழுதையும்
தேடிப்பொழுது காட்டை ஒடிப்பனபோன்ற ஒரு பெ
ரும் சத்த முண்டாயது. அதனை எவ்வுபுறத்திலும்

ஆரணியகாண்டம்.

பெருங் காத்துச் சூழ்த்தகொண்டது. காடு முழுதும் கிறைந்து ஒரு பேரினாச்சால் கேட்டது. அச்சத்தம் எங்கிருந்து வந்ததென்று உற்று நோக்கின இராமலக்ஷ்

மணர்கள் மிக்க பெரிய உருவத்தையும்
பெரிய துடை வையுமுடைய அரக்கனொரு
 வனைக் கண்டார்கள். அவர்களுக்கு முன்

தோன்றிய அல்லிசாக்கூலனுடைய ரூபம் தலையற்ற கபத் தமாய் வயிற்றில் வரையுண்டயதாயிருந்தது. அவனுடைய உடலம் கூரிய மயிர்கள் சூடி ஒரு பெரிய மலைப்பான்றிருந்தது. அவன் கிராம் கர்மோகம்போன் திருந்தது; குரல் மேக முழக்கம்போன் திருந்தது. அவனுடைய விசை மான கொடிய ஒற்றைக்கொண்டிருந்தது. கெற்றியில் தீப் போல் எரிந்துகொண்டிருந்தது. பெரிய நுமைகள் மஞ்சள் நிறமுள்ளவைகளாயிருந்தன. வாய் மிகவும் அகன்றதாயும் பெரிய பல்லிசைகளை யுடையதாயிருந்தது. அத்தப் பயங்கரமான வாயை அவன் காக்கைநீட்டி அடிக்கடி எங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவ்வரக்கன் யோசனை தூரம் தனது இரண்டு கைகளையும் நீட்டி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட மாள் நாடி சிங்கங்களைப் பிடித் தப்பித்தான். மற்ற மிருகங்கள் பறிகளை வயல்லாம் கையால் பிடித்தெறித்து கொண்டிருந்தான். அவன் வழியை மயிர் உ இராமலக்ஷ் மணர்கள் வரவை விரிப்பாற்றித்திருந்தான். அவர்கள் ஒரு குரோசாநாடு சென்று கைகளினால் மிருகங்களை எல்லாம் வழிமறித்துத் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பயங்கரமான கோரூபமுள்ள கவந்தனைக் கன்ன ஹற்றார்கள். அப்போது கவந்தன் தனது பெரிய கைகளை நீட்டி இராமலக்ஷ்மணர்களைப் பிடித்துத் தனது பலத்தினால் வெறித்தான். அவன் கையில் செக்கி வாரும் வில்லுமென்றிய பெருந்தோன்களை யுடைய மகா பலவான்களாகிய இராமலக்ஷ்மணர்கள் கவி வடைத்தார்கள். இராமர் குரத்துவமும் அவர்கள் கையில் பொறுமை யு முடையவராதலால் அதிகம் வருத்தமில்லை; லக்ஷ்மணர் சிறுபிள்ளைய

கையாலும் பொன்னின்மையினாலும் மிகவும் துன்பம் அடைந்தார். லக்ஷ்மணர் அதிக அயருற்றுத் தளமயனுரைப்பார்த்து “வீர, என்னைப்பாரும்; நான் இவ்வரசர்கள் ஸகல சித்திக்கொண்டேன், என்னை விட்டுவிட்டு, ஓராகவ, நீர் தப்பித்துக்கொள்ளும். என்னைப் புதியதாகக்

கொடுத்துவிட்டு நீர் சகமாகத்தப்பித்துக் கொள்ளும். நீர் சீக்கிரம்சீதைதையடைந்து நமது பழைய இராச்சியத்தையும்

விச்சயமாகப் பெற்றுக்கொள்விரென்று நான் என்னுமிருேன். ஒரோகுத்த, நீர் அப்படிச் சிம்மாசனமேறின போது என்னை மறவாதிருக” என்றார். லக்ஷ்மணர் இவ்வாறு சொல்ல, இராமர் அவனைப்பார்த்து “வீர, வினில் அஞ்சற்க, உன்னைப்போன்ற வலியுள்ளவர்கள் ஒருபோதும் பயத்தால் லக்ஷியமாட்டார்கள்” என்றார். அப்போது அந்தக் கொடிய பெருக நெருக்கையுடைய அரசர்களுகிய கவத்தன் இராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி “எருத்தின் கழுத்தப்போன்ற கழுத்திதையுடையவராய்ப் பெரிய வர

பயங்கரமான இடத்துக்குவந்து என் கண்ணில் காணப்பட்டுவிட்டீர்கள். இவ்விடத்தில் நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?

எதற்காக இவ்விடம் வந்தீர்கள்? இங்கே பரியால் வருத்திக்கொண்டிருக்கும் என்விடம் நீங்கள் விற்கிறீர்களும் கத்திகொண்டும் அம்புகொண்டும் ஏக்கிக்கொண்டு கூரிய கொம்புள்ள இரண்டு சிவப்பங்கன் போல வந்திருக்கிறீர்கள். என்னை விரைகது கிட்டியின் நீங்கள் உயிர் பிழைப்பது கஷ்டம்” என்றான். கொடியனாகிய கவத்தன் இவ்வாறு கூற இராமர் முகம் வாடி லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து “உன்மையான பரக்கிரம முண்டவனே, வங்கு ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ப் பெருத்துக்கங்கள் விளைந்தகொண்டிருக்கின்றன. உயிர் போதற் வேதவாகிய பெருத்துக்கம்;

தேதவை காமியத்ததனால் முன்னரே கெட்டு உண்டாகி
 இருக்கிறது. ஒலங்குமனா, விதியிற் பெரிய வலியுள்ளது
 யாது? உண்ணையும் எண்ணையும் விதியின் வலியால் துக்கம்
 வந்து சேர்ந்துகொண்டதுகான். அதைத் தடுக்க முடியா
 தென்பது நிச்சயம். பிராணிகளைத் துக்கத்திற்குள்ளாக்ரு
 வது விதிக்குக் கஷ்டமன்று. விதியின்
 தீராத
 தொண்டை. வலியால் வச்சிரகவசமணிந்த பெரிய வீரர்
 களும் மணலால் கட்டப்பட்ட அணை
 போல அழிந்து விடுகிறார்கள்" என்றார். இவ்வாறு திட்ட
 மும் உண்மையும் பராக்ரீமமு முடைய பெரிய புகழ்
 பெற்ற இராமா வக்தமனருக்குக் கூறிய தமது புத்தி
 யின் வலிமையால் தம்மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டார்.

எழுபதாவது சூக்தம்.

கவரண இராமலக்ஷ்மணர்களை அறிந்துகொண்டது.

கவரண தனது காசுகளுக்கப்பட்ட இராமலக்ஷ்
 மணர்களைகோக்கி "ஓ அத்ததிரியே த்தமர்களே; நான்
 பசியாவிருப்பதைப் பார்த்த நீங்கள் இங்கே சித்திதீர்க
 ளார்? அறிவிமுத நும்மை விதி எனக்கு உணவாகக்
 கொண்டுவந்து சேர்த்துளது" என்றான். இதைக்கேட்ட
 வக்தமணர் மிகவும் வருத்தமடைந்து தமது பேராற்றலைத்

காட்டவேண்டி இராமரை கோக்கி "இக்
 கொடிய அரசர்கள் எங்களிருவரையும் பற்
 திக் கொள்வான். அதற்குமுன் நான்கள்
 விசைத்து வாளினால் இவனுடைய பெருங்
 கைகளிரண்டையும் வெட்டுவோம். ■

தப் பெரிய பயங்கரமான உருவத்தையுடைய ராகுசன்
 ■■■■■ தோள்வலியைக்கொண்டே இவ்வுலகத்தை பெண்
 ■■■■■ வெற்றிகொண்டு கம்மையும் இப்போது கொஞ்ச

கருணைஞன், பாசத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பனிப்பேரலைத் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கூடாதவர்களைக் கொல்லவது கூத்திரியர்களுக்கு நின்றதயாகும்” என்று அச்சமயத்திற்குத் தக்க வார்த்தைகளைச் சொன்னார். இவர்களிலவாறு பேசுவதைக் கேட்ட கவத்தன் கோபம் கொண்டு வாயைத்திறந்து அவர்களை விழுங்க முயன்றான். உடனே இராமலக்ஷ்மணர்கள் காலத்தையும் இடத்தையும்

யும் கோங்கி வெஞ்சகலதாஷமாமித் தங்கக் கையேட்டைக் கருடைய வானினால் கவத்தன் தோள்களிலிருந்து அவனுடைய கைகளை வெட்டித்

தவ்னினார்கள். வலப்பக்கத்தில் நின்ற இராமர் அவனுடைய வலக்கையை ஒரு கணப்பொழுதினுள்ளெட்டினார்; வீரராஜிய லக்ஷ்மணரும் அப்படியே அவனுடைய இடக்கையை வெட்டினார். கைகள் வெட்டுண்ட கவத்தன் மேக முழக்கம்போலப் பெருங் கூச்சலிட்டு ஆகாசம் பூமி என்ருகைகளாகிய எவ்விடத்துங் கேட்கக் கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். கைகள் வெட்டுண்டு தனது தேச மெலலாம இரத்த வெள்ளம்பெருக நின்ற அரசர்கள் அவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் யார்?” என்று பரிந்து கேட்டான். இவ்வாறு கவத்தன் கேட்க அழகான லக்ஷ்மணன் அமைகத லக்ஷ்மணர் அவனுக்கு சாகஸரைப்பற்றிச் சொல்லவது “இவர் இக்கவாகு வம்சத்தில்

தோன்றி இராமர் என்று பெயர்பெற்றவர், கையுடன் கான் அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன், அரசனுமுடிசூட்டப்படப்போகும்போது தாயாரால் சதிசெய்யப்பட்டு அவர் எல்லா

வற்றையும் தறத்த தன் மனைவியோடும் என்ருறும் காட்டிற்கு வந்துவிட்டார். அடர்த்த காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது தெய்வப்பெண்போன்ற குண்டல மனைவியை அரசன் அங்கிடுக்கொண்டு போய் விட்டான். அழகித் தேடிக்கொண்டு காங்கள் இக்குகம்

எத்திற்குப் பிரார்த்திக்க, அவர் "இராமர்" உன் கை
 ■■■ னெட்டி உன்னை ஒரு பெரிய காட்டில் தவிர்த்து
 செய்யும்போது ■ உன் அழகான உருவத்தை அடைபக்
 கடவாய்" என்றார். ■ லக்ஷ்மண, நான் தனுவிறுண்டிய
 ஸுமாதன். போர்க்களத்தில் இத்திரனிப்ட சரபத்தினால்
 நான் இந்த உருவம் அடைந்தேன். நான் பிரமணிக்
 குறித்துத் தவம்புரிந்து அலறார் சந்தோஷப் பித்தித்
 தீர்க்காயுக பெற்றுக்கொண்டேன். அத
 கைத் தன் தலை னால் செருக்கடைத்து தீர்க்காயுகபெற்ற
 யுதம வாகாத. என்னை இத்திரன் என்ன செய்வான்
 என்று அவனோடு போர்புரித்தேன். அப்போது அவ
 னால் எதிர்ப்பட்ட சதகோடியாகிய வச்சிராயுதத்தினால்
 எனது துடைகளை முரிந்து தலை உடலுக்குள் புதைத்
 தது. அது கண்டு நான் என் உயிரை வாங்கியிடும்படி
 கேட்டும் அவன் என்னை யமலோகத்திற் கனுப்ப
 வில்லை; "பிரமதேவர் கொடுத்த லாம பொய்யாகாது"
 என்று மாதத்திரம் சொன்னான். அதற்கு நான் "உன்
 வச்சிராயுதத்தினால் அடிபட்டு ■■■ தலையும் துடைபும்
 வாயும் கொருங்கியுளேன்; உணவின் தி நான் எவ்வாறு
 நெடுகாளைக்கு உயிரோ டிருப்பேன்" என்றேன். அது
 கேட்டு இத்திரன் என்கைகளை யோசனை தீளமுள்ளவைக்
 ளாகச் செய்து கூரிய பற்களை புடைப ஏன் லாயை கயித்
 தில் வைத்தான். அன்றுதொட்டு நான் என் கொடிய ■
 களை சீட்டிக் காட்டில் வாழும் சிங்கம், புலி, மான், கரி
 க்காப் பிடித்துப் புதித்துக்கொண் டிருந்தேன். இத்திரன்
 "இராமலக்ஷ்மணர் உன் கைகளைப் பேரில் னெட்டின
 போது நீ சுவர்க்கம அடைக" என்றான். ஐயா ராஜேந்த
 மனே, என்னுடைய உடலைப் பேர்க்கவரும் இராமர்
 எனது கைக்குள் நிச்சயமாய் அடிப்படுவார் என்ற ■■■
 கைகினால் நான் இந்தக்காட்டின் எதிர்ப்படும் ஒவ்வொரு
 மிருகங்களையும் சந்தோஷித்தோடு பிடித்துக்கொண்டேன்

குத்தென். அந்த இராமர் தீரே, ஓராகவ, உமக்கு என்னை
 புண்டாருக. இராமர் அன்றி வேறெவராலும் என்னைக்
 கொல்ல முடியாதென்று அம்மாமுடி உண்மையாகச்,
 சொன்னார். உம்மால் தகனம் பண்ணப்பட்டதின் கான்
 தீர் யாருடன் சிகேகம் செய்யவேண்டும் என்று கங்கை
 புத்திகன் சொல்வேன்" என்று தநுனின் குமாரன்
 சொல்ல, மகாத்மாவாகிய இராமர், லக்ஷ்மணர் கேட்கும்
 படியாக, அவனை கோக்கி "காலும் என் தம்பியும் இன்
 னதானத்தி லில்லாதிருத்த சமயம் பார்த்து எனது புகழ்
 பெற்ற மனைவி சேதையை இராவணன் தூக்கிக்கொண்டு
 போய்விட்டான், அவன் பெயர்மாத்நிரம் தெரியுமே
 அன்றி அவன் தோற்றம், இடம், வலி முதலியவைக
 ளானதும் எனக்குத் தெரியாது, இல்லாது தூக்கத்தி
 லாழ்ந்து அசுவதகனாக அடைந்துகொண்டு
 இராமர் கண்தன் திரிபலர்களும பிறருக்கு எப்போதும் கன்
 தயவிரது மையே புரிபவர்களுமாகிய எங்களுக்கு
 நீ தயவுசெய்யத தரும், வீர, காவல்
 யானாகளால் முறிக்கப்பட்டு உலர்ந்திருக்கும் கூட்டை
 களைக் கொண்டு வந்து பெருங்குழியில போட்டுத் திரட்டி
 உய்னைத் தகனம்செய்கிறோம். சேதையை எவன் கவர்ந்து
 சென்றான் என்றும் எங்கே கொண்டு போயினான்
 என்றும் உனக்குத் தெரிந்தால் அவசியம் எங்களுக்குத்
 சொல்லு" என்று கேட்டார். அப்போது பேசுவதில்
 வெகு சமர்த்தனான அரசர்கள் அவரை கோக்கி "எனக்
 குத் திவ்விய ஞானம் இல்லை, அதனால் சேத யிருக்குமி
 டத்தை அறியேன். உங்களால் தகனம்செய்யப்பட்டு
 என்னுடைய கயரூபத்தை அடைத்தபின் சேதையைப்
 பற்றி எல்லாம் சொல்லவல்லவ னொருவனை உங்களுக்கு
 காள் சொல்லுவேன். இத்தத் தேகம் எரித்துபோய்வரை
 தில் சேதலைத் தூக்கிப்போன விரியும் பொருத்
 திய அரசர்களை இன்னான் என்று அறியும் தூதரும்

கெட்டி. யான் சாபத்தினால் எனது ஞானத்தை இழந்து விட்டேன். என் கொடிய செயலால் எனக்கு இந்த விவர ஞானம் உண்டாயிற்று. குரியன் தனது கணத்த பரிசு ஞானம் மேற்றிசையில் சொன்று மறைவுமுன் கங்கைக் குழியில் தள்ளிச் சாஸ்திரப் பிரகாரம் தனம் செய்வதும். இராகவ, உம்மால் தனம் செய்யப்பட்டதன்மீது அந்த ராகவனை அறிந்தவ தெருவனை என் உமக்குத் கொடுத்துவிடின். கந்திராமமந்த அவதேவ சீர் கட்டிச் செய்துகொள்ளும். அவன் உமக்குத் தருந்த உதவி செய்வான். இந்த முயலுகங்களிலும் அவனுக்குத் தெரியாத தெரன்மில்லை. அவன் முன்னெருகாலத்தில் ஒருவரானத் தால் முயலுகங்களையும் கறறிவத்துவான்" என்று.

எழுபத்திரண்டாஞ்சுருக்கம்.

கவந்தன் இராமருக்குச்

சந்திரேந்திரி கட்டிச்செய்தகொளும்படி உதம்.

கவந்தன் இவ்வாறு கூறியபின் இராமவந்திரமணிகன் அவனை ஒரு மலைக்குகைக்குக் கொண்டுபோய்த் தனம் செய்தார்கள். லக்ஷ்மணன் ஈமத்திற்கு கெருப்புவைத்தார். அது காலுபக்கமும் கன்னுப்பற்றி எரித்தது. கெய்போல் வதாரகிய கவந்தனுடைய பெரிய தலை கவந்தன் செறித்த சீரத்தை அந்தத் தீ மெதுவாக கவருபம் கத் தகனம்செய்தது. அதன்மீது அப்ப அகடாத. பெரிய ராகவனை ஈமத்தினின்றும் புதைவற்ற அக்கினிப் பிழம்புபோல எழுந்து கத்தவன்நிரல் தரித்துத் திவ்விய மாலை யணிந்து வினங்கினான். அவன் கல்லாடை புனைந்து, அய்யாவங்கியெல்லாம் ஆபரணங்கள் அணிந்து, வெகு சந்திரேந்திரன் ஈமத்தினின்றும்

தாம் துன்பத்தை எழுந்த, அன்னங்கள் பூட்டப்பட்ட
புதுப்பெற்ற தேவையானத்தில் ஏதி, வானில் நின்று
திருக்கொண்டெய்வம் தனது தேவகாரியால் விளக்கித்
செய்தகொண்டி இராமனாகொண்டு "ஓ இராவண, யாதகாரி

செவ்வியம்
இராமனாகொண்டு
புதுப்பெற்ற

யம் செய்தாள் தீர் உண்மையாய்ச் சேத
யை அடையலாமென்பதைக்கேளும், உல
கத்தில் அரசர்கள் தாம் விரும்பிய பொ
ருள்களை யடைதும் உபாயங்கள் ஆளுவர்.

ஒரு துன்பத்தை அனுபவிப்பவன் ஒத்த துன்பத்தை
அனுபவிக்கும் மற்றொருவனைத் தனக்குத் தரிணயாகக்
கொள்ளவேண்டும். ■ இராம, உமக்கு மனைவியை
பிழைத்ததாயி பெருங் துன்பம் கேரிட்டிருக்கிறது. ஆக
னால் அப்படி மனைவியை பிழைத்தவன் ஒருவனோடு
■ உட்புச் செய்துகொள்ளல் தக்கது. செய்யாவிடின்
உம்முடைய காரியம் சித்தி யாவதற்கு வேறு வழி
■ காணேன். ■ இராவண, என் சொல்லுவதைக்
சேளும், பம்பாசாசின் கரையிலுள்ள மலைகளுட் கெத்த
திவியமூக பர்வதத்தில் கோபங்கொண்ட இத்திரன் குமரர்
னான தன் தமையன் வானியால் துரத்தப்பட்டு, வீரமும்
அடக்கமுமுள்ள கங்கிரீவன் என்னும் வானரத்தலைவன்,

கங்கிரீவன்
வானர.

கான்கு வானரர்களோடு, வளிக்கின்றான்.
மிக்க பலமும், கோத்தியும், சத்தியமும்,
தைவியமும், புத்தியும், சாமர்த்தியமும்,

பொருமையும், பெருமையும், அழகும் வாய்ந்த அந்த
வானரத் தலைவன், இராசியத்தின் பொருட்டித் தன்
தமையனால் வானரிட்டுத் துரத்தப்பட்டான். ■ வீர
வான் உம்மோடு உட்பாடுச் சேதையைத் தேவியைக்

* (1) சந்தி=உட்பாடு. (2) விரகோகம்=பகையாக்கம். (3) பாசம்=
மகையன்மேல் படைபெடுத்தச் சேல்வாக். (4) துரணம்=காரணம் கரும்
■ காத்திருத்தன். (5) தகைப்பாடு=பிரித்தன். (6) கங்கிரீ
வன்=கங்கிரீவன்.

உதவி செய்வான். தக்கத்தி காழ்ப்புண்டதும், துணிவு
வாய் குலோத்தம, திவ்யகுதில் திவ்ய செவிய
துருவரதம் முடிபாது. வீர, தீர் இப்போதே இவ்வி
யிருந்த புறப்பட்டு விரைந்த சென்று மகாபாலாசனம்,
கங்கிரிவின் அடைத்து ஒருவருக்கொருவர் துரோதம்செய்
வாமலிருக்கவேண்டி அகிலினிசாக்ஷியாக அவரோடு கட
புச் செய்துகொள்ளும். அவ்வாறாவதன் கங்கிரிவின்
யிக்க கந்தியுள்ளவன்; வேண்டு முருவம் எடுத்ததென்க
ளும் வன்மையுள்ளவன்; உதவி தேடுபவன்; அதிக
முண்டயவன்; ஆனையால் அவனை இகழற்கு அவன் விரும்
பிய காரியத்தை நீங்கலிருவாகளும் செய்து முடிக்கவன்
கன், அவன் உவகனால் உபகாரத்தை அடைந்திடுவான்
அடையாவிடும் உவகனாடய காரியத்தைச் செய்வான்.
அவன் சிஷ்யரென்கிற வரையனுடைய மனைவியிடத்
தில் சூரியனுக்குப் பிறந்தவன். அவன் வாலியால் பகை
கப்பட்டு அவனிடத்துக் கொடை இடையிடிந்த பரத்தி
னால் பம்பாசரின் கரையில திரிந்துகொண்டிருக்கிறான்.
நீங்கன் அகிலினிக்கு முன்பாக உவகனாடய ஆயுதங்கள்
வைத்து ரிஷியாக பாவதத்தி விருக்கும் அவ்வாறாத்
தனைவனுடன் நடபுச் செய்கொள்ளுங்கள். அவன் கா
மாயிச பகஷணிகனாகிய அரக்கர்களுடைய இருப்பிடம்
களை எல்லாம் அறிந்தவன். பகைவரோடுகூடிய இரா
கை, சூரியனுடைய கிரணங்கள் பிரகாசிக்கின்ற இடம்
களுடன் அவன் அறிவாததொன்றில்லை, அவன்
சூரர்களுடன் ஆறுகள், மலைகள், கோட்டைகள்,
கன் எல்லாவற்றையும் தேடி உமது மனைவியைக் கண்டு
பிடிப்பான். அவன் உம்மைப் பிரிந்த தக்கத்தாம் அரு
தம் நேதையைத் தேட எத்திசைகளாகும் பெரிய உரு
முடைய வானரர்களை அனுப்புவான்; திராவணனுடைய
இருப்பிடத்திலும் அவனைத் தேடுவான். மேலும்
யின் உதவியிருப்பதும் பாதாளத்திலிருப்பதும்.

என்கிற என்னும் அங்கவாசாததிகைகள் கொண்டு ருத்ர
மத்த உமது மலையிலைய உமக்கு மீட்டுக்கொடுப்பான்”
என்றான்.

எழுபத்துபுன்னுஞ்சருக்கம்.

என்தன் சிவபூக பர்வதத்திரகு வழி உதறல்.

சேதலைய அளடதர்கேற்ற வழியை இராயருக்கு என்
எடுத்துக்கூறியபின் புத்தியுள்ள கலத்தன் மறுபடி
ஊம் அகலா நோக்குப் பொருள்பொதிந்த சோற்களால்
“இதோ மேற்குத்திக்கை அலங்காரம் செய்துகொண்டு
கரகல், கேங்கை, பகா, இறவி, ஆல், அம்பை, அசை, கோ
ங்கு, மா, காகம், மஞ்சாடி, தமாலம், அசோகம், கடம்பு,
அஸரி, அக்ஷினியூகம், பாசிபத்திரம் முத
சிய மரங்கள் நிற்கின்றனவே, இதுதான்
சிவபூக பர்வதத்திற்குப் போகும் வழி;
அம்மரங்களிலெறியும், அனவகளை வளைத்
தும், அனவகளின் அபுரணைய எண்ணிப் பறித்தருத்தி
கிர் அம்மலைக்குப் போகலாம். இந்தக் காட்டைக் கடந்து
சென்றால் தேவேந்திரனுடைய கத்தனவனம் போன்ற
உத்தரகுருவை ஒத்ததும் குபேரனுடைய தோட்ட
மைய சைத்திரதத்தைப்போல வருகும் டன்னிரண்டு
மாதரும் பழக்கணையும் தேனையும் கொடுப்பதும் எக்காக்
காலத்திலும் எக்லாப்பருகக்ஷணம் முடையதும் பூத்த
மரங்கள் மறைந்துள்ளதமான ஒரு காட்டை கீளடவீர்.
அந்தக் காட்டில் மேகக்கட்டம்போலவும், மிகுக்கப்போல
வும், பெரிய கிண்கிண்குடைய அனேக மரங்கள் பழத்
தின் பாதத்தால் கறைந்து அதிசுப்பாகத்திரும். அம்

கரங்களில் ஏதிரும் கிளைகளை உணர்த்தும் அருந்தி-
துக் கொப்பான பழங்களை எக்ஷமணர் பறித்துக்கொடுப்-
பார். வீரர்கள், காடுகளையும் மலைகளையும் சிறு மூள்
துகளையும் ஒங்கொன்றுக் கடந்து சென்றால் நீங்கள்
பரந்தங்களும் பாசிய மின்னாததும், அதனால் ஜனங்கள்
விழுந்து ஆழ்ந்துபோகாததும், சமமான நீர்த்துறைகளை
உடைத்ததும், மணல்பாய்த்ததும், செருதாமரையும் வெண்-
டாமரையும் மலரப்பெற்றதமாதிய பம்பை என்னும் பொ-

சிய ஏரிகளையே செருவீர்கள். அங்கே,
பம்பாசை அன்னங்களும், தகிலங்களும், வெங்குக்-
கனும், உன்னார்களும் காதிற் கிளிய,
மகோகரமான ஓசைகளைச் செய்து வினை

யாடித்திரியும், அவைகள் அவவிடத்தில் ஒருபோதும்
கொடுக்காதுபாடு வருத்தமடையாமையால் மனுஷர்
களைக் கண்டு அச்சமடையா, ஒ இராகவ, இந்த வெண்-

வெங்கு கடவுடோன்ற பழவைகளும்,
மீள்கள், ரோகிதம், சகந்தவந்தம், ஊம் என்-
னும் மீன்களும் உமக்கு உணவித்காரும்,

இவைகளையன்றிச் செதிள், முன் முதலியவைகளில்லாத-
கொழுந்த பஞ் மீன்களையும் உமது அன்புள்ள தம்பிரா-
கிய லக்ஷ்மணர் தமது பாணங்களால் கொன்று கொரும்.
பிற் கட்டு உமக்குக் கொடுப்பார், அவைகளை நீரருத்திய,

பின் உமக்குப் பாணம்பண்ணுவதற்காக லக்ஷ்மணர்

தாமரைமீனில் மலர்களோடு பரிசுறமையால் தாமரை
மணம் விசுவதும் இனிமையானதும் குளிர்ச்சியானதும்
ஆரோக்யகரமானதும் அருகிலுலாததும் வெள்ளி
வும் பனிங்கும்போல விரிமலமானதுமான நீரைக் கொண்டு
கூத்து கொடுப்பார், நீர் அருதிக்காலத்தில் அங்கே
களையில் உலாவும்போது லக்ஷ்மணர் கொழுந்த குன்று-

மலைக்குளத்தில் படுததிரும்பதையும் காட்டிக் ஓடி
திரிவதையும் உமக்குக்காட்டுவர். புருஷோத்தம, நீரும்

அந்தக் கொழுத்த குங்குகள் தண்ணீர்
 விழுகள். குடித்துவிட்டு ஆற்றங்களில் தண்ணீர்
 குடிக்கவரும் எருதுகன்போலக் கத்து
 வதைக் காண்பீர், சாயங்காலத்தில் நீர் அவ்விடத்தில்
 உலாவிக்கொண்டு பம்பைபின் அழகான ஜலத்தைப்
 பூத்தமரங்களையும் பார்த்துத் துக்கத்தைப் போக்கணும்.
 அன்றியும், ■ இராகவ, அவ்வேயுள்ள பூத்துவிளங்கும்
 நிலைகளும், கற்றமாலமும், கன்றாக மலர்க்கத் தாமரை
 குவளை முதலியவைகளும் உமது அபரத்தைப் போக்கும்,
 அங்குள்ள புஷ்பங்களைப் பறித்துச் குடிக்கொள்ளு
 தற்கு அவ்விடத்தில் ஒரு மலுவதருமில்லை. அன்றியும்
 ■ இராகவ, அவ்விடத்தில் மதங்கமா முயிலருடைய சிவ்
 யர்கள் புலன்களை யடக்கித் தவம் செய்தமைபால் அந்தப்
 புஷ்பங்களைத் தொழிக்கப்பட்ட மாலைகள் ஒருகாலும்
 வசநிலதிலில், ஒரு சமயத்தில் அவர்கள்
 புஷ்பங்கள். தங்கள் குருவாகிய மதங்கமுயிலருக்காகப்
 பறித்தெடுத்தவந்த பழங்களின் பாரத்தி
 னால் அவர்கள் நெகத்திலிருந்து சிந்திய வேர்வைத்துளி
 கள் அவருடைய தலத்தின் மகிமையால் புஷ்பங்களை
 யின, இவ்வாறு வேர்வைத் துளியினின்று தோன்றிய
 படியால், என் அப்புஷ்பங்கள் வாடிப்போகிறதில்லை, ஒ
 காகுத்த, அவர்களுக்குத் தொண்ட செய்துகொண்டி
 ருத்த சுவரி என்னும் ஒரு தவமுதாட்டி இப்போதும்
 அங்கே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். ■
 சுவரி இராம, எப்போதும் தருமமே செய்யும்
 காரண. அத்தவ முதாட்டி கடவுளைப்போல என்
 லாராலும் வணங்கப்படும் உம்மைத் தரிசனம்செய்தபின்
 கனர்க்கம் அண்டையப்போகிறான், ஓ காகுத்த, அப்பம்மை
 யின் மேல்களையில் மதங்கமுயிலருடைய அந்தரங்கமான
 சிவர்த்த ஆச்சிரமத்தை நீர்காணுவீர், அக்காட்டில் யானை
 கள் அதிகமாகிலும் அத்தபோதனருடைய ஓதங்கீக

ஆற்றலுக் கஞ்சி ஒரு யானையாகத்
 மதக் க ளைம, அவ்வாசிரமத்தி னெல்லிக்குள் தனது
 யாது, ஓ இராவ, அத்தக்காட்டி மற்று மதங்
 கணம் என்று பெயர், தேவர்களுடைய கத்தனவனத்தக்
 கொப்பானதும் அநேக பறவைகள் வசிப்பதுமாகிய அக்
 காடில், ■ இராம, நீ சந்தோஷமாகத் திரியலாம்,
 அப்பம்பாசாசிறகு எதிரே பூதத மானகையுடையதும்
 ஏதுவதற்கரியதும், இது பாம்புகளால் வள்கு பக்கத்தும்
 காக்கப்படுவதுமாகிய சிவிலமுக பருவத மிருக்கின்றது,
 அம்மலை வானவன்மை யிக வுள்ளது;
 சிவிலமுக பரவதம், அநிகாலததில பிரமதேவர னுண்டாக்
 கப்பட்டது, அம்மலையில படுதது உறங்கித்
 தனக்கு ஒரு புறதயல இடைதததாகக் களவு காண்பவன்
 கன் விழிததுக்கொண்டவுடனே அதனை அடைகான்,
 அம்மலையை அடைபும பாதகர்களும சுவரொழுக்க
 மற்றவர்களையும் நிதநிரைகொள்ளும்போது சாகுசர்க்கு
 பிடிததுக் கொன்றுவிடுவார்கள், பம்பைக்கரைவினுள்ள
 மதங்காசிரமத்தல் திரியும் யானைக்கன்றுகளின் பயங்
 கரமான சததததை நீர கேட்பீர், அன்றியும், வேக
 மாகச் செல்லும மேகம்போன்ற கரிய மதயானைகள்
 கபேரலத்திலிருந்து மதரீர் பாய அங்கு
 மதக ளைம, மிக்கும் தனிததும் கூட்டக்கூட்டமாகும்
 யானை, திரிவதை நீர் காண்பீர், காடிலுள்கன்
 லாரும் அத்தப் பெரிய யானைகள் பம்பாசாகக்கு வந்து
 அதனுடைய இனிய தூய கதுமணங் கமருகின்ற நீரை
 உண்டுவிட்டுப் பெயர்த்தும் அநதக் காட்டுககே திரும்பிச்
 செல்லும், அங்கே காடிகளையும், கரிகளையும், தன்பஞ்
 செய்பா தனவும் மனிதரைக் கண்டஞ்சாதனவுமாகிய இக்
 திரகிலம்போள் தமெல்லிய முகத்தையுடைய மாண்களையும்
 கண்டு ■ தமது தபாததை ஒழிப்பீர், ■ இராவ,
 னான்கு பக்கங்களிலும் கருக்கற் பாதைகளால் சூழப்பட்டு

உட்புக வரியதாய் வாவிலில் பழத்தரு மரங்கள் சூழ்ந்ததும் குளிர்ந்த ஜலமுடையதுமாகிய அழகிய தடஞ் சேனை யொன்று பொருந்திய பெருங் குளையொன்று அந்த மலையிலிருக்கிறது. அக்குளையிலேதான் சுக்லீசுவன் தனது வானாத் துணைவர்களைடு வசிக்கிறான். அவன் இல சமயத்தில் அந்த மலையின் உச்சியிலும் இருப்பான்" என்றான். இவ்வாறு இராமலக்ஷ்மணர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டுக் கவத்தன் சூரியன்போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டு மாலையணிந்து அழகாக ஆகாசத்தில் விளங்கினான். அப்போது இராமலக்ஷ்மணர்கள் கவத்தன் வாக் கம் சொந்தான். ஆகாயத்தில் நிற்கின்ற பெரிய கவத்தனை நோக்கி "நீர் போய்வாரும்" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு மறுமொழியாக, கவத்தன் "நீங்கள் உங்கள் காரியத்தை முடிக்கப்போங்கள்" என்று சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்த இராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு போயினான். தனது பழைய அழகைப்பெற்று ஆகாயத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டு வந்த கவத்தன் இராமருக்கு அவர் செல்ல வேண்டிய வழியைக் காண்பித்து "சுகுரீசுவனுடன் சட்டிச் செய்துகொள்ளும்" என்று சொன்னான்.

எழுபத்துநான்காஞ்சிருக்கம்.

சனி களக்கமசொந்தான்.

இராம குமாரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்கள் பம்பாய்க்குப் போவதென்று கவத்தன் காட்டின வழியைச் சென்று மேற்கு கோக்கிப் போனார்கள். சுக்லீசுவனைக் காணவேண்டி வழிக்கொண்டு செல்லும்பொழுது

அவர்கள் மலைகளிலுள்ளிலில் பூக்கள் நிறைந்தனவும் தேன் போன்ற களிகள் மலிந்தனவுமான அநேக மாங்கனிக் கண்டார்கள். அவர்கள் அன்றிரவை ஒரு மலையின் உச்சிக்குப் பதித்த மறுகான் பம்பையின் மேற்குக்கரை சென்று சேர்ந்து சவரியிலுடைய அழகிய ஆச்சிரமத்தைக் கண்டனூற்றார்கள். அவர்கள் நான்குபுறத்தும் இராமலக்ஷ்மணர் மாங்கள் சூழ்ந்த அழகாக விளங்கும் சவரியைக் கண்டனர். அவ்வாச்சிரமத்தின் துறழ்ந்த சுற்றிப் பார்த்துத் தவமுதாட்டியாகிய சவரியைக் கண்டார்கள். முற்றத் துறத்த அத்தத் தவமுதாட்டி இராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டவுடன் எழுந்து கைகூப்பி அவர்களுடைய தாள் களில் வணங்கி அவர்களுக்கு முறைப் படி பாத்திய ஆசமனீயங்களை வழங்கினான். இராமர் தரும தெளியில் நின்ற அத்தவ முதாட்டியைக்கொண்டு "பணிமொழி, தவத்துக்கு இடையூறுகளாக உள்ளவைகளைல்லாவுற்றறையு நீ ஒழித்துவிட்டாயா? கிளது தவம் காணுக்கு காண வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றதா? தீ கோ பத்தாத நீயே " உவைச சுருகுகிக்கொண்டாயா? செய்ய வேண்டிய கொடிக னனைத்துந் செய்தாயா? மனோககம் அடைந்தாயா? நீ கின் ஆசாரியருக்குச் செய்த தெவண்டு பயனடைந்ததா?" என்று வினாவினார். இராமர் அவ்வாறு கேட்டபொழு தெத்தர்களுால் கன்முறிக் கப்பட்ட முற்றுப்பெற்ற தவத்தையுடைய சவரி முதாட்டி இராமரைக் கட்டி "ஓ புருஷோத்தம, தேவாநிதேவ ராகிய உம்மைப் புறித்ததால் நான் கவர்க்கம் புருகின் தேன், உம்முடைய தரிசனம் கிடைக்கப்பெற்றமையால் என் தவம் பயனடைந்தது; என் பிரயி வாழ்வுற்றது; நான் ஆசிரியர்களுக்குச் செய்த தெவண்டு பயனடைந்தது; என் தவமும் முற்றுப்பெற்றது. ஓ பெரியோய், பகைவரேதே, மனுடர்க் கருள்செய்பவனே, உம்முடைய அருளுகூத்தினால் நான் தவம் பயனடைந்து அழியின்

ஊத புத்தேனூலகம் புருவேன். நான் தொண்டு புரிந்து
வந்த தபோதனர்கள் தீர் சித்திரகூடம் வந்து சேர்ந்த
போது ஒப்பற்ற ஒளியினையுடைய தேவ கிமானங்கனி
கீவர்த்த விண்ணூலகம் புங்கனர், தருமத்தை யறிந்த
அப்பெரியோர்கள் அப்போது என்னைப் பார்த்து "இரா
மர் உன்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வருவார், அவரையும்
வகிழ்மணரையும் மிகுந்த பத்தியோடு உபசாரஞ் செய்.
அவருடைய தரிசனத்தினால் நீ அழியாத கலர்க்கலோகம்
புருவாய்" என்றார்கள். ஓ புருஷோத்தம, இவ்வாறு அந்
தப் பெரிய தபோதனர்கள் எனக்குச் சொன்னார்கள்.
நான் தங்களுக்காகப் பம்பைக் கரையி றுண்டாகிய பல
கனிகளைச் சேர்த்துவைத்திருக்கிறேன்" என்று இவ்வாறு
சொன்னான். தருமாத்ருமா வாகிய இராமர் முக்காவங்
கையு மறிந்த சுவரிணைப்பார்த்து "உன்னுடைய தவத்தி
னூற்றிலையும் உன்னுடைய அழியார்களது தவத்தினூற்
றிலையும் தனு சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். உனக்கு
விருப்ப மதுவாயின் அதை நான் இப்பொழுது என் கண்
கனால் பார்க்க விரும்புகிறேன்" என்றனர். இவ்வாறு
இராமர் கூறிக் கேட்ட சுவரி அந்தப் பெருங் காட்டை

சுவரி
மதங்க வளத்தி
தாரமருக்குச்
காட்டை.

அவர்களுக்குக் காட்டலுற்று "ஓ இரா
கவ, மிருகங்களும் பறவைகளும் நிரம்பி
அடர்ந்த மேகம்போல் விளங்குகிற இவ
தக் காட்டைப் பாரும். இதற்கு மதங்க
வனம் என்று பெயர். இக்காட்டில்தான்

கத்தரத்துமாக்கனாகிய மனது குரவர்கள் தங்கள் தேகத்
தை மந்திரங்களினால் மந்திரமாகச் சம்ஸ்காரம் பண்ணி
ஓமாக்கினியில் ஆவதி செய்தார்கள். இந்த வேதிகையின்
மேல்தான் அவர்கள் ஏழி கடுங்குகின்ற கைகளினால்
தேவர்களுக்குப் புஷ்பாஞ்சலி செய்வது. ஓ ரகுநிலைத்
தம, இதோபாரும், இந்த ஒப்பில்லாத அழகிய வேதிகை
அவர்களுடைய தவத்தின் மனமையால் இன்னும் ஒளி

காந்துகொண்டு நிற்கின்றது. இதோபாரும், இவ்விடத் தில்தான் ஏழுக்கடல்களும் விரதங்களினால் தேகம் இளைத்து இயங்கச் சத்தியத்திருந்த அவர்கள் நிரோத்தயோதுவந்து தோன்றியது. அவர்கள் நீராடிவிட்டு இந்த மரங்களில் தூக்கின மரவுரிகள் இன்னும் உலரவில்லை, அவர்கள் தேவபூசை செய்த நீலோற்பல மலர்கள்கூட இன்னும் வாடவில்லை. தீங்கள் இந்தக்காடு முழுதையும் கண்டு கேட்கவேண்டியவைகளை எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டார்கள். இனி உமது அனுமதிப்படி இத்தேகத்தை நீக்கிவிட்டு இவ்வாச்சிரமத்துக்குடையோர்களும் சுத்தரத்து மரக்களுமாயிவா காண் தோண்டி செய்துவந்த முயற்சிகளுடைய சன்னிதிக்குப் பரகனிரும்புகிறேன்” என்றுள். அந்தத் தவமுதாட்டி சொல்லியவற்றையெல்லாம் இராமர் லக்ஷ்மணரோடு கூட்டு நிக்க சந்தோஷமடைந்து “இது ஐச்சரியம்!” என்றுசொல்லி மக்க தவத்தினையுடைய சுவரையை நொக்கி “பாதே, நீ என்னேப் பூசை செய்து விட்டாய். இனி நீ உன் விருப்பத்தின்படி சுகமரகச் செல்லலாம்” என்றுள். இராமர் அவ்வாறு அனுமதி கொடுக்க இடை தறித்து மரவுரையும் மாண்டோளும் உடுத்து நின்ற சுவரி தீவில் குதித்து அக்கனிட்பிரம்புபோல ஆகாயத்தில் ஏழுத்தான். அவன் திவ்விய ஆபரணங்களணிந்து திவ்விய மலர்மாலையுடைய சுகதனம்பூசி திவ்வியவஸ்திரம் தரித்து மிக அழகாக விளங்கி மின்னற்கொடிபோல அவ்விடத்தை விளக்கஞ்செய்தான். சுவரி தனது தவத்தின் மகிமை வாய் புண்ணியாத்துமரக்களாயிவ தனது ஆசிரியர்கள் விசித்த புத்தேனாலகம் புகுத்தான்.

எழுபத்தைந்தாஞ்சருக்கம்.

இராமர் பம்புமய அடைந்தது.

சுவரி தனது தலத்தில் மலையையால் துருக்கமுடைத்த
பின் இராமர் தமது தம்பி லக்ஷ்மணரோடு அந்தப் பெரிய
முறிவர்களின் தபோமகிமைமையைப்பற்றி ஆர்வமடைந்தார்.
அப்பெரியவர்களுடைய பெருமையைப்பற்றித் தருமரத்
துயர்வாகிய இராமர் தம்மனதான் சிந்தித்துத் தம்மாட்
டன்புலவையும் தமது கண்மைக்கே பாடுபடுபவருமான
லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து “தம்பி, மானம் புலியும் ஒன்று

டன் ஒன்று கட்டிக்கொண்டி திரிவதும்
இராமர் பலவகைப் பறவைகள் வாழ்வதற்காக
கட்டிவைத்தான். இந்தப் புண்ணியாத்நுமாகாளான முனி
வர்களுடைய ஆச்சரியப்படத்தக்க ஆச்சிர

மத்தைக் கண்டோம். இந்த ஏழுடலின் புண்ணிய
நீர்த்தத்தில் காம லகாபம்பணனிலேயும், நமது பிதி
ருக்களுக்குத் தர்ப்பணமும் செய்தோம். ஆகையால்,
நமது கஷ்டங்கள் நீங்கி கமக்கு நல்வாழ்வு வந்துவிட்
டது. இ லக்ஷ்மண, என் மனம் இப்பொழுது சந்தோ
கம் நிறைந்துள்ளது. புருஷோத்தம, நமக்கு கண்மை
விடைவி துண்டாருமென்று எனக்குத் தென்னுமின்
றது. ஆகையால், வா, அழகிய பம்பாசாகிற்றுப் போ
லோம், அந்தே சமீபமாகவே ரிசியாகபடுவதெதான்
துகின்றது. அவ்விடத்தில்தான் சூரிய சூரியான கக்
கிரீவன் வாலிக்குப் பலகரு நான், வாணரர்களுடன் வசித்
துக்கொண்டிருப்பேன். சிதைவைத் தேடுவதாவது என்
கருமம் அலாபுரமாகவேண்டியதா கிருக்கிறபடியால் வான
ரோத்தமனாடிய கக்கிரீவனைச் சீக்கிரத்தில் காண நான்
விரும்புகிறேன்” என்றார். இவ்வாறு சொன்ன இராம

சைப்பார்த்து ஸஷ்டமணர் "ஊம் சீக்கிரம் (பொய்யும், என்
மனமு மல்வாரே விரைகின்றது" என்றார். தின்னர், புரு

இராமர்
பம்பைக்கரை
சேர் தம்.

ஷகராகராகிய வலிய இராமர் மதங்காச்

சிரமத்தை நீங்கித் தமது தம்பிபுடன் பம்

பையின் கரையைச் சென்று சேர்ந்தார்.

அநேக மரங்களுமும், கீர் நிலைகளிலும்,

சான்றபுக்கத்தும் பெரிய மரங்களுடர்த்ததும், புஷ்பங்கள்

பொலிந்ததும், மயில் குழில் முதலிய பறவைக ளொலிப்

பதும், மூங்கில்கள் சடசடப்பதுமாகிய பெரிய வனங்களை

யங் கடந்து அங்கப்பட்டுக்கொண்டே இராமர் பம்பைக்

கரை சேர்ந்தார். குளிர்ந்த இனிய சுத்தமான நீருள்ள

பம்பையையே தூரத்திலேயே நின்று இராமர் கண்டு அங்

குள்ள மதங்க சரகில் ஸ்நானம்பய்வுணி ஏரிகளைக்கு மெது

யாக நடந்து சென்றார். அது நன்றபுத்ததும் திலகம்,

பம்பையின்
தோறம்.

அசோகம், புன்னாகம், வசுணம் முதலிய

மரங்கள் குழ்த்து, அபுகிய சோலைகளை

யுடையதாயிருந்தது. அதன் கீர் பனிற்கு

போல் கீர்மலராயும் கரை அழகாக வளைந்தும் மணல் பரங்

துமிருந்தது. அது மீன்களும் அமைகளும் செறிந்து, கரை

யில் மரங்களுடர்த்து, தோழிகள் போல் கொடிகளால் சூழப்

பட்டு, கந்தருவர், கின்னார், காகர், யட்சர், ராக்ஷசர்

வந்து கிராடுவதாயிருந்தது. அது பல்வகை மரங்களும்

கொடிகளும் சூழ்ந்து குளிர்ந்த கிரையுடையதாய் மிக வழு

காக விளங்கிற்று. அது செவிடம் அரக்காம்பல் செறிந்து

விவப்பாயும், செவிடம் குமுதமலர்சேர்த்து வெண்மையா

ழும், செவிடம் கீலொற்பலம் படர்த்து கீலமாயும் அழகிய

சித்திராசனம்போன்றிருந்தது. அது வெண்டாமரைகளும்

செந்தாமரைகளும் செறிந்து, பூத்துவிளங்கா நின்ற மாஞ்

சோலை சூழ்த்து, மலில்க ளொலிப்பதாய் விளங்கியது,

திலகம், எதுமிச்சை, அத்தி, வெட்பாலை, காவிரம், புன்

கைம், மல்லிகை, மூல்லி, கொச்சி, அசோகம், ஏழி,

விம்பரீஸி, தாழை முதலிய மரங்களால் அலங்கரிக்கப்
பட்டுக் கொலஞ்செய்யப்பட்ட பம்பையைத் தசாதஞ்சு
தான் இராமர் பார்த்துப் புலம்பி லக்ஷ்மணரோடு “கைத்
தன் சொன்னபடி இதன் களையில் பல தாதுக்களையுடை
வதும் பல்வகை வர்ணங்களையுடைய பூமாங்கன் குழக்
ததுமாகிய ரிகியமூக பருவதம் அதோநிற்கிறது, மகாத்ம

மாவான் ரிக்ஷாஜின் குமாரனாகிய சுக்ஷி
இராமர் வனென்னும் புகழ்பெற்ற வானாததலை
லக்ஷ்மணகாச வன அங்கேதான் வசிக்கின்றான். புரு
சுக்கிரவனிடம் ஷேதாததம், நீ அவனிடம் போய்வா”
போனான்.

என்று சொன்னா, அவர் மறுபடியும்
மெய் வீரனாகிய லக்ஷ்மணரைக்கொகி, இராமர்மீததை
விழத்தும் சேவையை விழத்தும் பரிதபிக்கும் நான் என் உயி
ராகிய சேதையின்றி எவ்வாறு உயிருடன் இருப்பேன்”
என்றார், இவ்வாறு லக்ஷ்மணரிடம் சொல்லியிட்டு ரகுந
லோததமர் சோகத்தாலும் துக்கத்தாலும் வருத்திக்
காமததால சேக்கப்பட்டுக காடுமலைகளைப் பார்த்துக்கொ
ண்டே மெதுவாகச் சென்று கானகுபுறததம் அழகிய
சோலைகள் குழகது பல்வகைப் பறவைக்கூட்டங்கள்
கிறைந்துள்ள பம்பையை யடைந்தார்.

ஆரணியகாண்டம்

முற்றிற்று.